

HARVARDIANAE
ACADEMIAE
SIGILLVM
IN NOV · ANG
VE
RI
TS

FÖRSLAG

TILL

FÖRORDNING

ANGÅENDE

STRAFFREGISTER

JEMTE

FÖRSLAG

TILL

FÖRÄNDRAD LYDELSE AF 2 § 4 MOM. TRYCKFRIHETSFÖRORDNINGEN,

AFGIFNA AF

DEN AF KONGL. MAJ:T DEN 11 SEPTEMBER 1891 TILLSATTA KOMITÉ
FÖR UTARBETANDE AF FÖRESKRIFTER TILL BEREDANDE AF
UPPLYSNINGAR ANGÅENDE DÖMDE FÖRBRYTARE M. M.

STOCKHOLM, 1892.
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

TILL KONUNGEN.

Sedan riksdagens justitieombudsman i skrifvelse den 29 November 1879 gjort underdånig framställning om inrättande i Stockholm af en för hela riket gemensam anstalt, från hvilken domstolar och andra

myndigheter skulle ega att på anfordran erhålla upplysningar rörande dömde förbrytare, äfvensom justitieombudsmannen i sammanhang dermed framställt förslag om vissa åligganden för predikanterne och föreståndarne vid rikets fängelser, samt i utlåtanden, som af fångvårdsstyrelsen och åtskilliga andra myndigheter blifvit häröfver afgifna, föreslagits att, i stället för ofvanberörda anstalt, den på grund af nådiga cirkuläret den 1 Juni 1877 under tillsyn af Stockholms polisstyrelse utgifna tidningen »polisunderrättelser» skulle komma att innehålla ifrågavarande upplysningar, hvarjemte öfverståthållareembetet gjort särskild underdånig hemställan att med anledning af bestämmelserna i lagen den 20 Juni 1890, angående ändring i vissa delar af strafflagen, »polisunderrättelser» måtte i angifvet hänseende fullständigas, har E. K. M:t den 11 September 1891 åt en komité, bestående af undertecknade Elliot såsom ordförande samt Gerle och Rubenson såsom ledamöter, uppdragit att utreda, hvilka åtgärder lämpligen kunde böra vidtagas med anledning af justitieombudsmannens och öfverståthållareembetets omförmälda framställningar samt ej mindre inkomma med underdånigt utlåtande i nämnda hänseende än äfven afgifva förslag till de förändrade eller nya lagbestämmelser, som för ändamålets vinnande kunde finnas vara af behofvet påkallade.

Vid behandlingen af dessa frågor har komitén funnit lämpligaste sättet att bereda domstolar och andra myndigheter upplysningar rörande dömde förbrytare vara, att för ändamålet inom justitiedepartementet inrättas ett särskildt straffregister, och har komitén förty utarbetat

förslag till förordning angående straffregister

samt i sammanhang dermed

förslag till förändrad lydelse af 2 § 4 mom. tryckfrihetsförordningen.

Dessa förslag får komitén nu i underdånighet öfverlemna tillika med motiv dertill och af undertecknad Rubenson afgifvet särskildt yttrande,

hvarjemte bifogas en af komiténs sekreterare, vice häradshöfdingen Viktor Almquist, utarbetad redogörelse för de anordningar, som i åtskilliga främmande länder vidtagits uti här ifrågavarande hänseende.

Beträffande justitieombudsmannens förslag i fråga om vissa åligganden för predikanterne och föreståndarne vid rikets fängelser, får komitén i underdånighet anföra följande.

Af justitieombudsmannen har framhållits, hurusom under nuvarande förhållanden predikanterne vid rikets fängelser funne sig förpligtade att, när fånge efter utståndet straff lemnade fängelset, antingen å det prestbetyg, som medföljt honom till fängelset, eller ock i nytt prestbetyg, som understundom utfärdades, införa, om och när fången begått den heliga nattvarden jemte annat, som hörde till själavården, men att, enär under dessa anteckningar utsattes, jemte utgifningsdagen, fängelsets namn, den, som innehade ett sådant betyg, komme att betraktas såsom vanfrejdad, äfven om hans brott icke varit belagdt med förlust af medborgerligt förtroende.

Till förekommande häraf har justitieombudsmannen hemställt, att fängelsepredikanterne måtte förständigas att angående fångar, som frigifvas och icke äro dömda till förlust af medborgerligt förtroende, å prestbevisen icke göra anteckningar, som utvisa, att samma personer varit i fängelse intagna, utan i stället under hand meddela presterskapet i den församling, dit de afgå, hvad som eljest skolat införas å prestbeviset.

De anteckningar, som af fängelsepredikanterne meddelas å prestbevisen, äro, likasom de nya betyg, hvilka någon gång utfärdas, hufvudsakligen afsedda till upplysning för presterskapet i den frigifnes hemort. För den frigifne är i allmänhet icke nödvändigt att för sökande af tjenst eller eljest till styrkande af sin frejd begagna sig af dessa betyg. Honom beredes nämligen erforderliga penningemedel för hans uppehälle under

färden till hemorten, och den frigifne kan der af presterskapet utfå nytt betyg, hvilket, för den händelse han eger medborgerligt förtroende, blifver fritt från hvarje anteckning, som utvisar, att han undergått bestraffning. Det lärer dock ej sällan inträffa, att den frigifne af oförstånd, glömska eller annan orsak underlåter att i hemorten utbegära sådant nytt betyg för framtida användning, likasom äfven förekommer, att han från fängelset med vederbörligt tillstånd begifver sig till annan plats än hemorten och till följd deraf ej blir i tillfälle att sjelf skaffa sig nytt betyg. I sådana fall kan hinder för den frigifnes ärliga utkomst föranledas genom beskaffenheten af det prestbetyg, han medför från fängelset.

Härtill kommer att presterskapet i hemorten, derest det från fängelset utbekomna prestbetyget af en eller annan anledning icke företes, alldeles icke erhåller de meddelanden från fängelset, man genom anteckningar å nämnda betyg velat lemna.

Komitén anser för den skull böra föreskrifvas,

att å sådant af pastorsembete utfärdadt betyg, som fånge bland sina enskilda handlingar till straff- eller arbetsinrättning medfört, derstädes icke må göras några anteckningar, och att samma prestbetyg skall vid frigifningen till fången utlemnas, utom i det fall att betyget med afseende å frejd innehåller oriktig eller vilseledande uppgift;

att i det fall, som i föregående punkt förutsättes, liksom ock i öfrigt, när pastorsembetet i den församling, fången tillhör, kan antagas hafva af nöden upplysningar angående fångens frejd, konfirmation, behörighet till nattvarden, nattvardsgång, absolution m. m., dessa upplysningar skola af fångpredikant vid tiden för fångens frigifning med posten tillsändas vederbörande pastorsembete, med uppgifvande dervid af inflyttningsår och dag, hänvisning till husförhörsbok eller dylikt, som må underlätta personens återfinnande i församlingens kyrkobok;

samt att, der prestbevis i anseende till deri förekommande oriktig eller vilseledande uppgift icke utlemnas, äfvensom då fånge erhållit vederbörligt tillstånd att vid frigifningen begifva sig till annan ort än den han tillhör, fångpredikanten skall, der fånge det önskar, från vederbörande pastorsembete anskaffa prestbevis för honom.

Derest E. K. M:t finner föreskrifter af nu anförda innehåll böra meddelas, betingas deraf ändring af 8 § i den af E. K. M:t den 3 Juni 1846 faststälda instruktion för predikanter vid rikets fängelser och vid kronoarbetskåren, men då det af komitén för utarbetande af ändringar i kyrkolagen m. m. afgifna förslag till lag angående frejde- och flyttningsbevis, derest det vinner godkännande, jemväl komme att föranleda till ändringar i denna paragraf, har det ansetts mindre lämpligt att nu framlägga förslag till förändrad lydelse af densamma.

Med anledning af svårigheterna för presterskapet att i fråga om personer, hvilka förklarats förlustiga medborgerligt förtroende under viss tid, utröna tidpunkten, hvarifrån sagda straffpåföljd i hvarje fall borde beräknas, gjordes af justitieombudsmannen vidare den hemställan, att föreståndarne vid fängelserna måtte anbefallas att för hvarje till förlust af medborgerligt förtroende dömd fånge, som efter utståndet straff lemnade fängelset, meddela presterskapet i den församling, den frigifne tillhörde, skriftlig uppgift om dagen, då den frigifne slutat sitt straff.

Den angelägenhet, som i nämnda hemställan afses, har emellertid, efter det framställningen gjordes, blifvit fullständigt ordnad derigenom att bestämmelserna i 2 kap. 19 § strafflagen genom lagen den 20 Juni 1890 erhållit förändrad lydelse och på nådig befallning kungörelse af fångvårdsstyrelsen den 5 Augusti 1890 utfärdats angående underrättelse till presterskapet i fråga om tiden, då någon, som dömts förlustig medborgerligt förtroende under viss tid, efter utståndet straff frigifves.

Någon vidare åtgärd i detta hänseende lärer således numera icke erfordras.

I fråga slutligen om det af justitieombudsmannen jemväl väckta förslag att till den ifrågasatta särskilda anstalten för tillhandahållande af uppgifter om dömde förbrytare måtte lemnas enahanda meddelanden, som till presterskapet, rörande tiden för vissa fångars frigifning, har komitén allenast att hänvisa till förslaget till förordning angående straffregister, hvilket förslag innefattar bestämmelse i dylikt syfte.

Underdånigst

J. E. ELLIOT.

C. GERLE.

SEMMY RUBENSON.

Viktor Almquist.

Stockholm den 30 September 1892.

Förslag
till
Förordning
angående straffregister.

1 §.

I justitiedepartementet skall, till upplysning för vederbörande myndigheter, finnas straffregister, innehållande sådana uppgifter, om hvilka i denna förordning förmäles, angående dem, som genom utslag af rikets domstolar blifvit dömda till straffarbete eller fängelse eller, för snatteri, till böter.

Registret skall derjemte innehålla uppgifter angående dem, som blifvit ställda under framtiden för gröfre brott.

2 §.

Uppgift till registret (straffuppgift) lemnas från domstolarne särskildt för en hvar, om hvilken blifvit så dömdt, som i 1 § sägs.

3 §.

I straffuppgift från underdomstol upptages

1) den dömdes familjenamn jemte möjligen använda andra tillnamn eller binamn och samtliga förnamnen, med iakttagande att familjenamnet skrifves med större stil, än den öfriga texten; att i fråga om qvinna, som är eller varit gift, födelsenamnet antecknas främst med tillägg inom

parentes af mannens fullständiga namn; samt att af förnamnen tilltalsnamnet understrykes;

2) föräldrarnes namn och yrke;

3) den dömdes födelsetid [år, månad och dag] samt födelseort;

4) befattning eller yrke samt civilstånd;

5) kyrkoskrifningsort;

6) domstolen äfvensom utslagets dag och nummer i domboken;

7) brott, hvarför den lagförde blifvit dömd till ansvar eller ställd under framtiden, tillämpade lagrum samt ådömdt straff, så ock annan påföljd enligt strafflagen.

Har i utslag, hvarigenom någon blifvit dömd till straffarbete eller fängelse, tillika meddelats bestämmelser rörande förvandling af böter till frihetsstraff, uppgifvas samtliga straffen, ändå att böterna ålagts för annan förseelse än snatteri.

Saknas upplysning rörande någon omständighet, hvarom uppgift bort lemnas, eller förefinnes i något fall ovisshet om uppgiftens tillförlitlighet, skall sådant å behörigt ställe anmärkas.

4 §.

Sådan straffuppgift, hvarom i 3 § förmäles, skall från hofrätt meddelas i fall, der hofrätten omedelbarligen dömt, så ock der, i besvärs- eller underställningsmål, någon, om hvilken straffuppgift icke af underdomstolens beslut påkallats, blifvit af hofrätten dömd på sätt i 1 § säga.

5 §.

I besvärs- och underställningsmål, der underdomstols utslag är af innehåll, som i 1 § är sagdt, meddelas från hofrätt straffuppgift, upptagande

1) den dömdes familjenamn och förnamn;

2) domstol, som meddelat det öfverklagade eller underställda utslaget;

3) dag, då detta utslag meddelats;

4) brott, i fråga hvarom talan blifvit fullföljd eller underställning egt rum, så ock, med angifvande af lagrum, straff jemte annan påföljd, hvartill för samma brott blifvit af underdomstolen dömdt;

5) af hvilken eller hvilka besvär anförts;

6) dag, då utslag gifvits af den domstol, från hvilken uppgiften lemnas;

7) målets utgång enligt sistnämnda utslag.

6 §.

I mål, i hvilka Kongl. Maj:t dömt, lemnas från nedre justitierevisionen straffuppgifter i enlighet med de beträffande hofrätt gifna bestämmelser; och skall i fall, der Kongl. Maj:t af nåd efterskänkt eller mildrat straff, som i 1 § omförmäles, eller beviljat eftergift i ådömd påföljd enligt strafflagen, jemväl derom meddelas underrättelse.

Från kammarrätten skall straffuppgift ock lemnas, der enligt de i denna förordning stadgade grunder anledning dertill förekommer.

7 §.

Uppgift, som afses i 3 §, affattas i enlighet med bilagda formulär A; uppgift, hvarom förmäles i 5 §, affattas enligt formuläret B. Den förra benämnes *straffuppgift A*, den senare *straffuppgift B*.

I fråga om tillägg till dessa straffuppgifter, i ändamål att desamma tillika må kunna tjena såsom uppgifter för rättsstatistiken, gäller hvad derom särskildt förordnas.

8 §.

De från domstolarne till registret ingående straffuppgifter, hvilka böra utskrifvas på likformiga blanketter af starkt papper, skola till bestyrkande af uppgifternas öfverensstämmelse med protokoll eller utslag underskrifvas af vederbörande domare eller tjensteman, som utslagets expedierande åligger.

Straffuppgift insändes inom fjorton dagar efter utslagets afkunnande, men, der utslaget icke muntligen afkunnats, inom samma tid från utgifvandet.

Rörande dagen, då uppgift afsändes, göres anteckning, vid underdomstol i bredden af det protokoll, hvari utslaget är intaget, samt vid öfverdomstol och hos nedre justitierevisionen å konceptutslaget.

9 §.

I justitiedepartementet skola straffuppgifterna A, ordnade på grund af familjenamnens begynnelsebokstäfver, förvaras i skåp (registerskåp) med särskilda fack efter bokstafsföljden.

Förekomma flera uppgifter af detta slag om samma person under samma familjenamn, förvaras uppgifterna tillhopa inom ett omslag, å hvilket tecknas familjenamnet jemte förnamn och födelsetid.

Finnes enligt straffuppgift någon hafva, utom det ursprungliga familjenamnet, användt andra tillnamn, inskrifves hvarje sådant tillnamn å särkild blankett med tillägg af förnamn och födelsetid samt hänvisning till hufvuduppgiften; och skola dessa blanketter i facken inläggas efter de inskrifna tillnamnens begynnelsebokstäfver.

10 §.

Ur straffuppgift B skall, ofördröjligen efter det sådan uppgift till registret inkommit, göras kortfattad anteckning å straffuppgift A om namnet å den myndighet, som sist dömt, utslagets dag och målets utgång.

Straffuppgift B inlägges i särskildt, för dylika uppgifter afsedt registerskåp, i hvilket uppgifterna förvaras i enahanda ordning, som i fråga om straffuppgift A här ofvan föreskrifvits.

11 §.

Med ledning af förteckningar, som fångvårdsstyrelsen har att hvarje månad för den närmast föregående månaden till registret öfverlemna,

skall å straffuppgift A beträffande dels dem, som på grund af domstols utslag äro förlustiga medborgerligt förtroende intill dess viss i utslaget utsatt tid förflutit från det de efter utståndet straff frigifvits, dels ock dem, som äro dömda till fängelse för stöld eller snatteri, antecknas dagen, då en hvar, efter att hafva undergått det honom genom utslaget ådömda straff, blifvit från straffanstalt frigifven.

12 §.

Hvarje anteckning, som göres å straffuppgift sedan den till registret inkommit, skall verkställas med rödt bläck samt till riktigheten af vederbörande bestyrkas.

13 §.

Straffuppgift afskiljes ur registret:

a) derest den, om hvilken uppgiften meddelats, enligt vunnen upplysning genom laga kraft egande utslag blifvit frikänd eller ock ansetts skyldig allenast till ansvar af den beskaffenhet, att registret icke enligt 1 § skall derom innehålla uppgift;

b) då den, som afses i uppgiften, veterligen aflidit eller 90 år förflutit från hans uppgifna födelseår.

Det åligger fångvårdsstyrelsen att hvarje år inom Mars månads utgång till registret öfverlemna förteckning å de i straff- och tvångsarbetsanstalterna intagna personer, som under näst föregående året aflidit.

14 §.

Öfver de till registret hörande straffuppgifterna A skola föras anteckningar, utvisande för hvarje särskildt fack i registerskåpen antalet af de straffuppgifter, som skola finnas i facket förvarade.

Registerskåp skall hållas under den vård, att obehörigt tillträde dertill förebygges.

15 §.

Utdrag af registret meddelas, då framställning derom göres af Konungens befallningshafvande, domstol, allmän åklagare eller annan myndighet, den der enligt lag eger förordna om häkte å person, hvilken hålles misstänkt för brott; så ock på begäran af fångvårdsstyrelsen.

Till andra myndigheter, än nu är sagdt, skall registerutdrag lemnas, der sådant blifvit begärdt för visst ändamål, som af chefen för justitiedepartementet godkännes.

Begäran om registerutdrag göres skriftligen å särskild blankett (formulär C); dock att sådan framställning må i brådskande fall ske genom telegram.

16 §.

Registerutdrag skrifves på den blankett, hvarå utdraget blifvit begärdt. Är begäran gjord i telegram, skola de i telegrammet lemnade uppgifter inskrifvas på vederbörligt ställe å den blankett, som för registerutdraget användes.

Registerutdrag skall afsändas genast eller sist dagen efter det begäran om detsamma inkommit.

Jemte det skriftliga utdraget må, på begäran, telegrafiskt meddelande ur registret lemnas, derest betalning för telegramkostnaden blifvit erlagd.

17 §.

I fråga om meddelanden från och till utländska myndigheter rörande gifta straffdomar kommer att gälla hvad derom på grund af aftal med vederbörande makter kan varda särskildt bestämdt.

18 §.

Denna förordning skall lända till efterrättelse från och med den 1 Januari ; dock att uppgifter från hofrätt och nedre justitie-revisionen icke skola till registret insändas i mål, hvari redan före sagde dag utslag af innehåll, som i 1 § sägs, är vordet af någon myndighet meddeladt.

(Formulär A.)

Straffuppgift A.

Familjenamn jemte andra tillnamn eller binamn: ....

....

Förnamn: ....

....

Föräldrarnes namn och yrke: ....

....

....

Född den..................*18*.....*i*..*församling;*

....*län, stad.*

Befattning eller yrke: .... *civilstånd:* ....

Kyrkoskrifningsort:...*församling;*

.... *län, stad.*

Dömd af...*Rätt*

genom utslag den..*18*..... (*domboksn:r*.....).

....

....

....

....

....

....

....

....

....

Rätt uppgifvet, betygar den / *18*.....

(Namn): ....

I egenskap af: ....

(**Formulär B.**)

Straffuppgift B.

Familjenamn: ....
Förnamn: ....
....
Dömd af .... *Rätt*
genom utslag den .... *18*......, *hvad beträffar*
öfverklagade underställda del ....
....
....
....
....
Besvär anförda af: ....
Kongl. Maj:t .... *Hofrätt* ....
har enligt utslag den .... *18* ....
....
....
....
....
....
....
....
....

Rätt uppgifvet, betygar den / 18......
(Namn): ....
I egenskap af: ....

(Formulär C.)

Utdrag af straffregistret begäres angående nedannämnda person:

Familjenamn [1]) *jemte andra tillnamn eller binamn:* ....

....

Förnamn: [1]) ....

....

Föräldrarnes namn och yrke: ....

....

....

Född den .... *18*...... *i* .... *församling;*

.... *län, stad.*

Befattning eller yrke: .... *civilstånd:* [2]) ....

Kyrkoskrifningsort: .... *församling;*

.... *län, stad.*

Anmärkningar: ....

....

....

....

....

....

Den / *18*...... (Namn): ....

I egenskap af: ....

Adress: ....

[1]) För qvinna, som är eller varit gift, tecknas födelsenamnet främst med tillägg inom parentes af mannens fullständiga namn. Af förnamnen understrykes tilltalsnamnet.

[2]) Ogift, gift, enkling, enka, frånskild.

Förslag

till

förändrad lydelse af 2 § 4 momentet tryckfrihetsförordningen.

§ 2.

— — — — — — — — — — — — — — — —

4:o. I grund — — — — som helst.

Vid föregående tillåtelse skola följande undantag ovägerligen iakttagas:

Att protokoll — — — — uppenbara.

Att ej några — — — — femtio riksdaler.

Att, i hvad — — — — femtio riksdaler.

Det skall ock — — — — sexton skillingar.

Att protokoll — — — — sexton skillingar.

Att ingen må tillåtas att, i andra fall än allmänna lagen och nu gällande författningar utstaka, meddela eller till tryck utlemna utdrag af kyrkoböcker eller af andra själavården och kyrkodisciplinen rörande handlingar, i afseende på enskilda personers lefverne och seder, så vidt de lända dem till skada eller förklenande; *och att ej heller utdrag af det i justitie-departementet inrättade straffregister må meddelas i andra fall, än gällande författning utstakar.* Den häremot bryter, böte trettiotre riksdaler sexton skillingar.

Att sådant — — — — hufvudsaken.

I öfrigt — — — — stadgadt är.

MOTIV.

I.

Förslag till förordning angående straffregister.

I skrifvelse till Kongl. Maj:t den 29 Nov. 1879 väcktes af riksdagens då varande justitieombudsman N. A. Fröman fråga om förändrade anordningar i syfte att bereda domstolar och andra myndigheter tillfälle att erhålla tillförlitliga upplysningar om de bestraffningar, till hvilka tilltalade personer möjligen förut blifvit dömda.

Under framhållande, hurusom en så vidt möjligt fullständig kännedom i nyssnämnda afseende vore af synnerlig vigt för en rätt tillämpning af gällande strafflag, har justitieombudsmannen i sin skrifvelse erinrat, att den hufvudsakliga källan till upplysning för åklagare och domare om de tilltalades föregående bestraffningar hittills varit de af presterskapet utfärdade betyg, men att de upplysningar, som kunde härutinnan vinnas af prestbetygen, numera, väsentligen till följd af gällande föreskrifter om hvad i dessa betyg finge intagas, ej vore fullständiga och tillförlitliga.

För afhjelpande af den brist, som sålunda förefunnes, hemställde justitieombudsmannen, att i hufvudstaden måtte inrättas en för hela riket gemensam anstalt, dit uppgifter angående dömde förbrytare borde af domstolar, domare och fängelseföreståndare öfverlemnas för att förvaras, på lämpligaste sätt ordnas samt registreras, och från hvilken anstalt upplysning rörande nämnda förbrytare måtte åklagare och domstolar på anfordran tillhandahållas.

Af de yttranden, som öfver justitieombudsmannens hemställan blifvit af Kongl. Maj:t infordrade från justitiekanslersembetet, öfverståthållare-embetet och Kongl. Maj:ts befallningshafvande äfvensom från statistiska

centralbyrån och fångvårdsstyrelsen, framgår, att behofvet af de påpekade bristernas afhjelpande allmänt erkännes. Deremot hafva åsigterna visat sig delade i fråga om lämpligaste sättet för ändamålets vinnande, i hvilket hänseende de flesta bland de hörda myndigheterna förordat den af justitieombudsmannen ifrågasatta anordning, men andra framställt afvikande förslag.

Särskildt har af öfverståthållareembetet och fångvårdsstyrelsen m. fl. myndigheter ifrågasatts, att de tryckta polisunderrättelser, som, på grund af Kongl. Maj:ts nådiga cirkulär den 1 Juni 1877, utgifvas i hufvudstaden under dess polisstyrelses inseende, skulle kunna användas till meddelande af de upplysningar, som kräfdes för en rätt tillämpning af lagbestämmelserna om förhöjdt straff vid återfall i brott, derest polisunderrättelserna erhölle den större omfattning, som för ändamålet vore af nöden.

Den svenska strafflagstiftningen förutsätter för ett rätt utmätande af straffen, att domaren tager hänsyn ej allenast till de omständigheter, som karakterisera sjelfva den brottsliga handlingen, utan äfven till förhållanden, som med afseende å den tilltalade individen antingen kunna gifva anledning till mildring af straffet eller ock framvisa behofvet af ökadt straff för rättande af den lagstridiga viljan.

För sådant ändamål är i allmänhet för domaren af vigt att känna den tilltalades föregående vandel och särskildt, huruvida och i hvad mån han förut gjort sig saker till lagöfverträdelse och derför ådragit sig bestraffning.

I all synnerhet är enligt den svenska lagstiftningen sådan kännedom behöflig för tillämpning af de lagens stadganden, enligt hvilka undergången bestraffning för visst slag af brott medför användning af en annan och högre straffskala för nytt brott af samma slag.

Såsom förut är antydt, har prestbetyget sedan gammalt utgjort och utgör ännu i hufvudsaklig mån källan för upplysning om tidigare straffdomar öfver den, som blifvit för brott tilltalad.

Jemlikt föreskrifterna i kongl. kungörelsen den 4 Maj 1855 ingå från Konungens befallningshafvande och kronofogdarne samt i vissa fall omedelbart från domstolarne till de särskilda församlingarnas presterskap uppgifter angående de till hvarje församling hörande personer, som blifvit dömda eller ställda under framtiden för gröfre brott, nemligen de, som angå lif eller ära, tjufnader och sådana förbrytelser, som icke blott med penningeböter få försonas, och i öfrigt alla de, som äro af den beskaffenhet, att den sakfällde icke får komma i åtnjutande af den heliga nattvarden innan han låtit sig enskildt skriftas och aflösas.

Redan genom kongl. förordningen den 11 juli 1753 ålades vederbörande kronobetjening att, så snart någon för begånget brott gripits, uttaga bevis af presterskapet, huru hans lefverne och förhållande varit, hvilket bevis borde, då den brottslige för rätta ställdes, hos domaren ingifvas; och genom kongl. cirkuläret den 27 April 1833 blef vidare förordnadt, att i alla brottmål, der, enligt nyssnämnde förordning, prestbetyg om den tilltalade skulle vid domstolen företes, borde domaren, efter slutad ransakning, lemna styrkt afskrift af prestbetyget för att med fångens förpassning sändas till den ort, hvarest han slutligen komme att förvaras.

Beträffande kronoarbetskarlar och försvarslösa blefvo liknande bestämmelser gällande enligt reglementet för kronoarbetskorpsen den 8 Augusti 1842 och kongl. stadgan angående försvarslöse och till allmänt arbete förfallne personer den 29 Maj 1846.

Vidare har fångvårdsstyrelsen genom cirkulär den 10 April 1863 erinrat om nödvändigheten af fullständiga prestbetyg rörande häktade personer samt för sådana betyg fastställt formulär, enligt hvilket i betyget borde införas, bland annat, om, när och af hvad anledning personen tillförene varit häktad, för brott tilltalad, frikänd, bestraffad eller benådad.

Efter meddelandet af dessa föreskrifter, hvilkas iakttagande var egnadt att i de flesta fall bereda domaren kännedom åtminstone om de gröfre förbrytelser, till hvilka den tilltalade tillförene gjort sig skyldig, hafva emellertid utfärdats andra bestämmelser, hvilkas verkningar varit i nämnda hänseende mindre gynsamma.

Sedan nya strafflagen från och med 1865 års början trädt i kraft, förklarades nemligen, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med en af rikets ständer hos Kongl. Maj:t gjord framställning, genom kongl. förordningen den 20 januari 1865, att i de fall, då det vore för presterskapet anbefaldt att meddela betyg om personers frejd, dermed allenast förstodes intyg, huruvida den ifrågavarande personen, vid den tid, då frejdbetyget meddelades, vore i följd af domstols utslag, deri ändring ej skett, förlustig medborgerligt förtroende för alltid eller på viss tid, i hvilket fall betyget skulle innehålla uppgift så väl om dagen, då utslaget blifvit gifvet, som, der detsamma icke meddelats af Kongl. Maj:t, om tiden, inom hvilken besvär deremot skolat anföras, dock att prestbevis, som för *flyttning* från en församling till annan meddelades, jemväl skulle innehålla ej allenast, huruvida personen då vore i följd af begånget brott från delaktighet i den heliga nattvarden utestängd eller genom domstols utslag blifvit för brott under framtiden ställd, utan äfven huruvida den flyttande blifvit enligt kyrkolagen varnad att från nattvarden sig afhålla, eller vid den tid, då betyget utfärdades, vore ställd under sådan kyrkotukt, som af kyrkorådet utöfvades. I fråga om anteckning i prestbevis rörande brott, hvarför någon genom utslag, deri ändring ej skett, blifvit dömd före början af år 1865 skulle nu anförda förordning icke ega tillämpning; men föreskrefs i kongl. förordningen den 28 November 1873, att vid utfärdande af frejdbetyg för personer, hvilka före 1865 års början blifvit för brott dömda, presterskapet icke finge för annan än den, hvilken vore dömd ärelös eller förklarad aldrig vittnesbär, göra anteckning om brottet, sedan tio år förflutit från den tid, då ådömda bestraffningen, enligt hvad kändt vore, i öfrigt blifvit till fullo verkställd.

Genom förordningen den 19 augusti 1890 har slutligen, med afseende å den ändrade lydelse, stadgandet i 19 § af 2 kap. strafflagen, angående ådömande af förlust af medborgerligt förtroende för viss tid, erhållit genom lagen den 20 Juni samma år, blifvit föreskrifvet, att i frejdbetyg, som af presterskapet utfärdas angående den, hvilken på grund af domstols utslag är för viss tid förlustig medborgerligt förtroende,

skall, derest han vid den tid, då betyget utfärdas, utstått det genom utslaget honom ådömda straff, meddelas uppgift om dagen för frigifvandet; och har medelst cirkulär af fångvårdsstyrelsen den 5 Augusti 1890 föreståndarne vid rikets straffanstalter förständigats att i sagda fall ofördröjligen underrätta presterskapet i den församling, der den frigifne är kyrkoskrifven, om dagen för frigifvandet.

I anledning af de bestämmelser, som sålunda blifvit gifna, har presterskapet efter hand ganska allmänt kommit till den åsigt, att icke ens i de betyg, som infordras för att företes vid ransakning med för brott tilltalade personer, borde införas uppgifter utöfver dem, som må upptagas i frejdbetyg; och för denna åsigt har hemtats stöd jemväl deraf att Kongl. Maj:t efter anhängiggjordt åtal funnit prestman hafva felaktigt förfarit derutinnan, att han i betyg, som af domstol infordrats, meddelat fullständiga uppgifter ur kyrkoböckerna angående förbrytelser, för hvilka en tilltalad person förut blifvit dömd.

Till undanrödjande af berörda olägenhet för lagskipningen, föreslog lagutskottet vid 1879 års riksdag, i anledning af motion väckt af en landtdomare att riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes i nåder förklara, att genom hvad i förordningarne den 20 Januari 1865 och den 28 November 1873 funnes stadgadt, icke blifvit upphäfd den presterskapet enligt särskilda författningar åliggande skyldighet att, då i embets- eller tjensteväg frejdbetyg angående häktad person begärdes, i betyget, utöfver hvad nämnda förordningar medgåfve, lemna de öfriga upplysningar, som funnes hos presterskapet tillgängliga; men hvad lagutskottet sålunda hemställt blef af riksdagens båda kamrar afslaget.

Det är emellertid att märka, att äfven om presterskapet hade att lemna åklagare och domstolar alla för detsamma tillgängliga upplysningar om tilltalade förbrytare, den kännedom, som på denna väg kunde vinnas, i allt fall icke kunde antagas blifva fullständig eller tillförlitlig.

Enligt ofvan anförda bestämmelser hafva visserligen domstolarna i riket att lemna för presterskapet afsedda uppgifter rörande personer, som blifvit dömda för vissa gröfre brott. Men tager man i betrak-

tande, att dessa uppgifter skola afgifvas af ett stort antal personer och att de, innan de framkomma till presterskapet, hafva att gå igenom flera händer, utan att någon kontroll öfvas å vederbörande, huru de fullgöra nämnda åliggande, inses lätt, huru otillfredsställande detta förfaringssätt är.

Det har ock inträffat, att inkomna uppgifter icke i fråga om den dömdes namn, hemvist och födelseår med mera varit så fullständiga, som erfordrats till förekommande af misstag om person vid uppgifternas införande i ministerial- och kyrkoböcker, ett förhållande hvaröfver klagomål varit hos justitieombudsmannen anförda.

Vanskligt måste för öfrigt blifva att få de från domstolarne utgående meddelanden fullständigt och felfritt antecknade i kyrkoböckerna, när anteckningarna måste verkställas af personer, hos hvilka icke i allmänhet kan förutsättas kännedom om strafflagen och dess termer.

Antaget likväl, att presterskapet i den församling, till hvilken den tilltalade vid straffets ådömande hörde, i behörig ordning mottagit och antecknat uppgift om straffet, är ingalunda gifvet, att då framdeles prestbetyg angående samma person erfordras för att företes vid domstol, upplysning om nämnda straff är tillgänglig för den prest, som då har att meddela betyg.

Den dömde kan nämligen under mellantiden hafva flyttat till annan församling, kanske ock flera gånger ombytt kyrkoskrifningsort.

Har före den sista flyttningen tiden för ådömd förlust af medborgerligt förtroende tilländagått eller påföljderna af brottet i afseende å kyrkotukten upphört, får icke i utflyttningsbetyget göras anteckning om det ifrågavarande brottet; och presten i den ort, der den straffade inflyttar, får således om detsamma ingen kännedom.

Det prestbetyg, som af denne prest till domstolen meddelas, *kan* således *icke* innehålla någon uppgift om berörda brott.

Då för öfrigt uppgifterna i flyttningsbetygen icke omfatta andra brott, än sådana, som äro förenade med förlust af medborgerligt förtroende eller af vissa kyrkliga förmåner, erhåller presten i den nya

kyrkoskrifningsorten i hvarje fall ingen kännedom om öfriga brott, för hvilka den inflyttade kan hafva varit sakfälld.

Derest det förslag, hvilket af komitén för utarbetande af ändringar i kyrkolagen med mera blifvit den 5 April 1892 afgifvet i fråga om lag angående frejde- och flyttningsbevis, varder upphöjdt till lag, skulle flyttningsbetygen ej vidare komma att innehålla några upplysningar angående förbrytelser, som af den ifrågavarande personen blifvit begångna, utan endast huruvida han vid betygets utfärdande är förlustig medborgerligt förtroende eller dömd ärelös eller förklarad aldrig vara vittnesbär; och härigenom blefve presterskapets kännedom om bestraffningar, som inflyttade personer möjligen undergått, än mera inskränkt och följaktligen tillfället ytterligare minskadt för domstolarne att af prestbetygen erhålla de nödiga upplysningarne om tilltalade personer.

En värderik och väl behöflig hjelp uti här ifrågavarande hänseende hafva myndigheterna under senare år hemtat från den förut omnämda tidningen polisunderrättelser.

I denna tidning meddelas bland annat underrättelser, när personer, som kunna anses vådliga för allmänna säkerheten, häktas för brott mot person eller egendom eller för lösdrifveri, äfvensom uppgift å personer, hvilka under den närmaste framtiden komma att frigifvas efter undergånget straffarbete eller tvångsarbete, dock endast i det fall, att de vid frigifvandet äro på grund af domstols beslut förlustiga medborgerligt förtroende eller gjort sig kända såsom vådliga för allmänna säkerheten. Uppgift meddelas ock å för allmänna säkerheten vådliga personer, som rymma från fängelse eller allmän arbetsanstalt eller derstädes aflida. Dessa underrättelser och uppgifter, grundade på meddelanden, som af länsstyrelser, poliskammare, stads- och kronobetjening samt föreståndare för fångvårdsinrättningar insändas direkt till tidningens redaktion, åtföljas af upplysningar angående de anmälda personernas födelsetid, födelseort, yrke och hemvist med mera.

Tidningen utkommer tre gånger i veckan och tillsändes samtliga ofvannämnda myndigheter och tjenstemän äfvensom fångvårdsstyrelsen med flera embetsverk, samt förses för såväl månad som kalenderår och längre perioder med register, hvilka underlätta återfinnandet af uppgifterna rörande en gifven person.

Men denna tidning, som egentligen är afsedd för polisändamål och omfattar de ur sådan synpunkt angelägnaste uppgifter, bereder tillfälle till upplysning endast om en del af de brott, angående hvilka kännedom för domstolarne är af nöden, och åt tidningens meddelanden lärer icke heller tillmätas sådant vitsord, att domstolarnes utslag anses kunna på dem grundas.

Vissa större domstolar, särskildt Stockholms rådstufvurätt, hafva sökt att i viss mån bereda sig tillfälle till kännedom om tilltalades föregående bestraffningar genom anordnande af register öfver de vid samma domstol lagförda personer; men den kännedom, som härigenom vunnits, har naturligtvis icke kunnat blifva fullständig redan af det skäl att upplysning saknas om bestraffningar, som blifvit ådömda af andra domstolar.

Under sålunda antydda förhållanden hafva domstolarne ofta i fall, der tilltalade personers föregående lefnadsomständigheter icke varit säkert kända, nödgats att med ledning af de tilltalades egna uppgifter eller eljest inlupna underrättelser söka förskaffa sig erforderliga upplysningar medelst skriftvexling med andra myndigheter, såsom presterskap, domstolar och fängelseförvaltningar, hvilket icke kunnat undgå att understundom vålla en beklaglig förlängning i ransakningstiden, utan att likväl domstolens bemödanden alltid krönts med framgång.

Ordnandet af ifrågakomna angelägenhet på ett mera tillfredsställande sätt än hittills torde således få anses vara af trängande vigt.

I den utländska lagstiftningen förutsättes i allmänhet, likasom i den svenska, för en rätt tillämpning af gifna straffbestämmelser kännedom om tilltalade personers föregående förhållanden med afseende å brottslighet och ådragna bestraffningar.

För beredande af en sådan kännedom hafva såväl i de stora kulturländerna, som äfven i åtskilliga mindre stater, särskilda åtgärder blifvit vidtagna.

Härvid har i allmänhet valts någon af följande tre utvägar.

Den första består deri, att uppgifter om de dömda samlas i deras födelse- eller boningsorter hos vederbörande församlingsföreståndare eller andra myndigheter, från hvilka upplysningar sedermera kunna af åklagare, domare med flere vid behof inhemtas. I Österrike är detta system noga genomfördt. Från domstolarne meddelas rörande dömda personer fullständiga s. k. »Auskunftertabellen», med ledning af hvilka inom de olika »Bezirke» upprättas namnregister öfver dem, som äro inom området födde eller hemortsberättigade; och med hjelp af dessa register är det sedermera möjligt att vinna upplysningar om de brott, för hvilka någon blifvit tillförene sakfälld. Detta system torde innebära den största likheten med den i Sverige bestående anordningen att samla uppgifterna hos presterskapet, dock vidare utvecklad och genomförd.

Den andra utvägen består i publicerande och kringsändande till myndigheterna af tryckta strafförteckningar. Detta system användes i Ryssland, der uppgifter rörande personer, som dömts till frihetsstraff äfvensom i vissa fall till böter, insändas till justitieministeriet, som ordnar och periodvis af trycket utgifver samma uppgifter. Årligen upprättas och publiceras register till de tryckta förteckningarna; och har man åsyftat att, med begagnande af dessa handlingar, hvarje domstol sjelf skulle vara i tillfälle att förskaffa sig erforderliga upplysningar angående de inför densamma tilltalade. Mot detta system, analogt med det som härstädes vunnit tillämpning genom utgifvande af tidningen polisunderrättelser, har på grund af den i Ryssland vunna erfarenhet blifvit anmärkt, att svårighet yppat sig i fråga om uppgifternas upp-

sökande i de digra registren, samt till följd deraf att felaktigheter i publikationerna icke kunnat undvikas.

Den tredje utvägen kännetecknas derigenom, att på särskilda blanketter utskrifna uppgifter angående dömde hopsamlas för bestämda större distrikt sålunda, att till någon hufvudort inom hvarje distrikt uppgifter från domstolarne i alla delar af landet insändas rörande förbrytare, som finnas hafva sin födelseort inom distriktet, under det uppgifter angående sådana, om hvilkas födelseort upplysning saknas, sändas till en centralpunkt för hela landet. De inkomna blanketterna inläggas, ordnade alfabetiskt efter de dömdes namn, i skåp med särskilda fack för de olika bokstäfverna. Denna inrättning, hvilken först framträdt i Frankrike år 1850 och der lånat benämningen efter sättet för uppgifternas förvarande i nyssnämnda skåp »casiers judiciaires», har sedermera vunnit insteg uti Italien, Portugal, vissa kantoner i Schweitz och slutligen sedan år 1882 i hela Tyska riket.

Till domstolar och andra myndigheter äfvensom i vissa fall till enskilda utlemnas på begäran utdrag ur de på nyssnämnda sätt samlade och ordnade uppgifterna, hvilka kunna sägas tillsammans utgöra ett »register» öfver de dömde, hvarföre ock i Tyskland deråt gifvits benämningen »Strafregister».

Detta system, hvilket vunnit den allmännaste tillslutning, torde vara det mest genomförda och lofordas i allmänhet från de håll, der det vunnit tillämpning.

Då man vill söka utreda, hvilket af dessa tre i utlandet använda system kan med största fördel användas i vårt land, är nödigt att först klargöra, hvilken omfattning man vill gifva åt den anordning, som kan ifrågakomma. Det måste med andra ord bestämmas, rörande hvilka förbrytelser och straff upplysningar skola tillhandahållas. I de länder, der något af förenämnda tre system blifvit genomfördt, samlas i allmänhet uppgifter angående nästan alla brott, både gröfre och rin-

gare, till hvilka senare hänföras äfven sådana förseelser, som i Sverige bedömas efter lösdrifveriförfattningen.

Då förseelse af sistnämnde art icke i Sverige betraktas såsom brott i egentlig mening och då dermed ej heller är förenad någon påföljd enligt den allmänna strafflagen, hvarföre kännedom om lösdrifveriförseelser icke är af egentlig vigt för domstolarne, torde redan häruti finnas en anledning att vid den föreliggande angelägenhetens ordnande icke taga i betraktande förseelser af detta slag.

Härtill kommer att genom kongl. cirkuläret den 12 juni 1885 redan finnes stadgadt, att underrättelser och kungöranden, om hvilka i lagen af samma dag angående lösdrifvares behandling meddelats föreskrifter, skola införas i de tryckta polisunderrättelserna, hvilka i följd deraf innehålla bland annat fullständig förteckning å dem, som för lösdrifveri erhållit varning eller blifvit dömda till tvångsarbete, samt beträffande de sistnämnda jemväl uppgift å tiden, då de frigifvits.

Till följd häraf och då tidningen polisunderrättelser i hvarje fall torde komma att fortfarande för polisändamål utgifvas och vara tillgänglig för dem, som hafva lösdrifverilagens tillämpning sig betrodd, torde icke heller för detta ändamål vidare åtgärder för meddelande af upplysning om lösdrifveriförseelser vara af nöden.

I fråga om förbrytelser mot allmänna strafflagen, strafflagen för krigsmagten och särskilda författningar, lärer vid urskiljande af de förbrytelser, rörande hvilka uppgifter af här afsedda art böra från domstolarne insamlas, förnämligast böra komma i betraktande *dels* huruvida det straff, hvartill blifvit dömdt, utgöres af straffarbete eller fängelse eller om det inskränker sig till böter eller annan ringare påföljd, *dels ock* huruvida brottet hör till den klass af förbrytelser, der återfall medför i lag utsatt särskild straffförhöjning, eller icke.

Beträffande förbrytelser, för hvilka dömts till *straffarbete* eller *fängelse*, kan ifrågasättas, huruvida uppgifter skola ingå om alla dylika förbrytelser, eller icke afse andra än sådana, som antingen tillhöra den klass, för hvilken särskilda iterationsstraff äro stadgade, eller ock eljest hänvisa på en för samhället mera vådlig viljeriktning.

Gränsen kan i senare fallet alternativt tänkas så, att förutom de till iterationsklassen hörande brotten medtagas *antingen* endast de förbrytelser, hvilka medfört förlust af medborgerligt förtroende *eller* alla förbrytelser, för hvilka blifvit dömdt till straffarbete, *eller ock* samtliga de, hvilka i den svenska rättsstatistiken hänföras till gröfre brott, och således alla förbrytelser, för hvilka lagen stadgar dödsstraff, straffarbete eller afsättning från embete eller tjenst, dock att, då jemte straffarbete böter ingå i strafflatituden för något brott, detsamma anses för gröfre endast der straffarbete eller fängelse blifvit ådömdt.

Tillämpning af det första alternativet skulle hafva till följd uteslutandet af flera slag af svåra förbrytelser, såsom dråp, barnamord, grofva misshandelsbrott med flera, hvilka ovilkorligen äro af beskaffenhet att böra tagas i betraktande då någon, som derför blifvit dömd, ånyo tilltalas för liknande eller annat brott. Det andra alternativet skulle likaledes leda till uteslutande af en stor del svåra förbrytelser af nästan alla arter, endast förbrytelsen i det gifna fallet ansetts försonad med lindrigare straffart än straffarbete. Det tredje alternativet skulle ock medföra en otvifvelaktigt allt för stor inskränkning, i det att uppgifter komme att saknas rörande åtskilliga gröfre brott mot eganderätten och den personliga säkerheten, likasom beträffande ej få andra svårare förbrytelser, hvarförutom detta alternativ vore förenadt med olägenheter till följd deraf att gränsen ofta nog blefve svår att med noggrannhet iakttaga, så att en viss ojemnhet vid tillämpningen vore att befara.

Till undvikande af de sålunda påpekade olägenheterna och då det icke kan förnekas, att så snart någon blifvit dömd till fängelse eller straffarbete, detta tyder på brottslighet af den art att kunskap om förbrytelsen är af betydelse vid utmätande af straff för en senare förbrytelse, har komitén velat föreslå, att uppgifter samlas om alla de fall, då domen lyder å fängelse eller straffarbete, och har så mycket mindre trott undantag från denna regel böra ifrågasättas, som dylika undantag uppenbarligen skulle vålla afsevärda praktiska olägenheter. Beträffande dödsstraff lärer, om detsamma går i fullbordan, icke vara nödigt att upp-

gift derom för framtida upplysning förvaras, och i händelse frihetsstraff af nåd sättes i stället, komme meddelande derom att lemnas.

Förbrytelse, för hvilken blifvit dömdt till lindrigare straff än fängelse, torde få anses af den art, att kännedom derom i allmänhet icke är af väsentlig vigt i händelse af ny lagföring, och det lärer vara uppenbart, att samlande af uppgifter rörande alla ådömda bötesstraff skulle i hög grad försvåra den föreliggande angelägenhetens ordnande på ett ändamålsenligt sätt, samt att det ökade arbetet och de stegrade kostnaderna icke komme att stå i skäligt förhållande till hvad dermed kunde vinnas.

Då fråga är om förseelser, för hvilka i lag eller allmän författning stadgas tillämpning af förhöjd straffskala vid iteration, är likväl kännedom om förut för liknande förseelser ådömda bötesstraff af större betydelse än eljest.

Skäl synas emellertid vara för handen att, beträffande förseelser af berörda slag, taga hänsyn dertill, huruvida de äro belagda med straff i strafflagarna eller i författningar rörande den allmänna hushållningen, såsom tullstadgan, kongl. förordningarne angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, angående vilkoren för tillverkning af bränvin, angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe och andra tillagade icke spirituösa drycker, angående eldfarliga oljor och dermed jemförliga vätskor, angående tillverkning, vård och försäljning af krut, angående tillverkning af nitroglycerin, dynamit och andra sprängämnen, med flera författningar.

I fråga om förbrytelser emot tullstadgan lärer svårighet icke förefinnas att erhålla nödiga upplysningar, enär utslagen i dylika mål samlas hos generaltullstyrelsen.

Beträffande öfverträdelser mot de öfriga författningarna, visar erfarenheten, att återfallen i dessa öfverträdelser, hvilka äro förenade med utöfning af näring i hemmet eller å annan bestämd plats, nästan alltid förekomma inom samma ort, der de föregående öfverträdelserna blifvit begångna och der dessa till följd deraf i de flesta fall äro kända. Då derför något behof af särskilda åtgärder till beredande af upplysning i sagda hänseende, så vidt för komitén är kändt, icke gjort sig gällande,

och då högst betydande arbetsbesparing och förenkling vinnes, derest de talrika förseelserna af ifråga varande art, så vidt bestraffningen ej är urbota, hänföras till de förbrytelser, om hvilka icke uppgifter skola samlas, har komitén trott öfvervägande skäl tala för ett sådant tillvägagående.

Der enligt strafflagen eller strafflagen för krigsmagten ansvar ådömts någon för snatteri, är, med anledning af stadgandet att den, som begår snatteri tredje gången, skall dömas såsom hade han första resan stöld föröfvat, af icke ringa vigt att upplysning om snatteriförseelsen finnes att framdeles tillgå äfven om ansvaret blifvit satt endast till böter; och då de, hvilka göra sig skyldiga till snatteri, i talrika fall tillhöra den mera rörliga befolkningen, synes nödigt att åtgärder vidtagas för att tillhandahålla åklagare och domare upplysning om bötesansvar för snatteri.

Hvad angår disciplinstraff af arrest, som åläggas till krigsmagten hörande personer, torde sådana bestraffningar, hvilka för öfrigt antecknas i de för krigsmagten påbjudna straffjournalerna, icke vara af beskaffenhet att för tillhandahållande af upplysning om desamma någon anordning bör här ifrågasättas.

Har någon, hvilken blifvit ställd under tilltal för svårare brott, ej kunnat deråt fällas, men likväl så mycken bevisning förekommit, att saken lemnats åt framtiden, innebär detta, att ransakningen icke blifvit definitivt afslutad, utan kan återupptagas, derest omständigheterna framdeles skulle gifva anledning dertill. I fall, då den, som ställts under framtiden, tilltalas för nytt brott, kunna under ransakningen angående det nya brottet yppas förhållanden, tjenande till bevisning angående det förra brottet, och med afseende härå samt då den omständighet att tilltalad person förut blifvit ställd under framtiden för groft brott måste i och för sig vara af synnerlig vigt vid ransakningen angående nytt brott, lärer upplysning i sådant hänseende böra för domstolarne vara att tillgå.

De anordningar, som vidtagas för beredande af upplysningar angående förut ådömda bestraffningar, anser komitén således böra omfatta alla de fall, då någon af svensk domstol dömts till straffarbete eller

fängelse eller för snatteri till böter, hvarförutom enligt komiténs åsigt upplysning bör tillhandahållas rörande de fall, då någon ställts under framtiden för groft brott.

Vid granskning af de olika sätt, på hvilka anordningar för ändamålet må kunna träffas, lärer böra fästas hufvudsaklig vigt vid tillförlitlighet, lindrigaste kostnad och undvikande af upplysningarnas spridning utöfver hvad ändamålet kräfver. Denna sistnämnda synpunkt är ej minst att beakta; och komitén har icke kunnat undgå att fästa afseende vid den sträfvan, som föranledt inskränkning i prestbetygens innehåll och som allt bestämdare framträder äfven i andra hänseenden.

Det erbjuder sig närmast att söka genom förändrade och förtydligade föreskrifter med afseende å dels de till presterskapet ingående brottmålsuppgifter och dels prestbetygens innehåll sätta presterskapet i tillfälle att till domstolar och åklagare meddela fullständiga upplysningar angående domstolsutslag af den art, här ofvan angifvits.

De erforderliga uppgifterna skulle kunna ingå till och samlas hos presterskapet i den dömdes födelseort eller ock i kyrkoskrifningsorten, i hvilken senare händelse det dock blefve nödvändigt ålägga presterskapet att vid utflyttningar genast till inflyttningsorten öfversända fullständiga straffmeddelanden rörande den flyttande.

Redan af hvad här ofvan blifvit erinradt i fråga om nu rådande förhållanden lärer dock framgå, att en anordning, hvarigenom tillhandahållande af straffuppgifter göres till ett åliggande för presterskapet, måste blifva förenad med väsentliga olägenheter af den beskaffenhet, att de icke kunna undanrödjas.

Man lärer ej heller kunna undgå att finna, hurusom uppgifternas fördelning på talrika ställen ofta måste vålla svårighet att utröna, hvarest upplysningar i ett gifvet fall äro att söka. Då kyrkoskrifningsorten kan för samma person oupphörligen vexla, kan redan af detta skäl icke vara lämpligt att uppgifterna der samlas. Samlas de i födelseorten, blifver nödigt för den, som söker uppgiften, att först utröna, hvilken denna ort är, och som upplysning derom ej alltid erhålles af prestbetygen, lärer

kunskap om födelseorten i många fall endast med stort besvär och understundom alldeles icke stå att vinna.

Krafvet derpå, att presterna så vidt möjligt befrias från skyldigheter, hvilka ligga utom deras egentliga kall, lärer ock under senare tider alltmera framträdt såsom oafvisligt; och det är redan här ofvan framhållet, hurusom jemväl den af Kongl. Maj:t tillsatta komitén för utarbetande af ändringar i kyrkolagen ifrågasatt väsentlig inskränkning af de meddelanden, som skola lemnas från presterskapet.

Då komitén således finner mindre tillrådligt att söka på presterskapets biträde grunda ett system för straffuppgifters tillhandahållande, vill komitén emellertid uttala den åsigt att, så länge förandet af längder öfver födde, döpte, vigde med mera är uppdraget åt presterskapet, prestbetyg angående häktade personer i allt fall böra såsom hittills infordras för att vid ransakningarne vara att tillgå till vinnande af säker upplysning i afseende å den tilltalades namn och födelsetid med mera dylikt.

Vida lämpligare än att för ifrågavarande ändamål anlita presterskapet vore utan tvifvel att derför använda tidningen polisunderrättelser med nödiga tillägg.

Då de meddelanden, som nämnda tidning enligt cirkuläret den 1 Juni 1877 skall innehålla, icke äro tillräckliga för detta fall, blefve nödigt, att tidningens innehåll så utvidgades, att den komme att meddela uppgifter angående alla dem, som dömts till straffarbete eller allenast till fängelse eller för snatteri till böter, vare sig de dömda vore förlustiga medborgerligt förtroende eller ej och utan afseende derå, huruvida de kunde anses för allmänna säkerheten särskildt vådliga eller icke, äfvensom rörande dem, som ställts under framtiden för gröfre brott.

Härigenom uppstode dock fara, att uppgifterna om de ringare förbrytelserna erhölle alltför stor offentlighet. Genom tillägg till tryckfrihetsförordningen skulle visserligen kunna gifvas föreskrift derom, att tidningen polisunderrättelser icke finge hållas tillgänglig för allmänheten; men utom det att för en stor del af kronobetjeningen på landet sannolikt skulle möta svårighet att om tidningsnumren taga sådan vård, att obehöriga personer alldeles förhindrades taga del af deras innehåll,

torde redan den omständighet, att dessa strafförteckningar jemte namnregister för längre tidsperioder funnes spridda i många hundra exemplar öfver hela landet, innefatta ett alltför vidsträckt bekantgörande hvad de ringare förseelserna angår, och vara egnad att tillskynda dem, som gjort sig skyldiga till dessa förseelser, skada för all framtid på ett sätt, som ingalunda kunde anses rättfärdigadt af det allmännas intresse att åt myndigheterna bevara kännedom om slika förseelser för möjligen inträffande fall.

Det kan ifrågasättas, att tidningen polisunderrättelser äfven med dess nuvarande mindre omfattande innehåll skulle kunna medföra olägenheter af liknande beskaffenhet; men frånsedt lösdrifveriförseelserna, hvilka icke utmärka någon egentlig brottslighet och hvilkas bekantgörande i polisunderrättelser icke torde för de skyldige medföra afsevärd skada, meddelas i sagde tidning uppgift endast om förbrytelser af den samhällsvådliga art, att hänsynen för förbrytaren icke i fråga om dem torde utgöra tillräckligt skäl emot utsändande af sådana tryckta meddelanden, som kunna anses af nöden för polisändamål.

Emot användande af tidningen polisunderrättelser eller särskilda tryckta förteckningar öfver dömde förbrytare tala äfven andra omständigheter.

Om ock register till dylika tryckta samlingar utgifvas, torde icke kunna undvikas, att dessa register under tidernas lopp utväxa till ett omfång, som måste försvåra öfversigten och förorsaka, att isynnerhet uppsökande af personer med allmänt förekommande namn ej sällan blefve svårt och tidsödande. Det vore icke nog att den tryckta publikationen vore tillförlitlig, utan det blefve tillika i väsentlig mån beroende på större eller mindre vana och noggrannhet hos dem, som hade att begagna publikationen, huruvida de upplysningar, som derur kunde hemtas, blefve bristfälliga eller icke.

Gifvet är, att om saken ordnas genom inrättande af en särskild anstalt med uppgift att samla och tillhandahålla upplysningar rörande dömde förbrytare, de olägenheter lättast borde undvikas, som mot de öfriga systemen blifvit anmärkta.

Uppgifternas spridning till obehöriga och i allmänhet utöfver hvad nödvändigheten kräfver torde då kunna genom lämpliga föreskrifter förekommas.

Den största möjliga säkerhet skulle vinnas för rigtigheten och fullständigheten af de upplysningar, som tillhandahållas, i det särskild med göromålen förtrogen person finge till åliggande att meddela dessa upplysningar med ledning af originaluppgifter från domstolarna.

Kostnaderna för en sådan inrättning synas ock i förhållande till de fördelar, som kunde af densamma vinnas, blifva synnerligen måttliga.

Komitén har under sådana förhållanden ansett sig kunna och böra förorda denna utväg och vill här nedan lemna vidare redogörelse för det sätt, hvarpå anordningen enligt komiténs mening kan med största fördel genomföras.

I fråga om valet emellan uppgifternas samlande på flera ställen inom landet eller på en enda plats för hela riket, hvilken plats i sådan händelse uppenbarligen borde blifva hufvudstaden, ansluter sig komitén obetingadt till detta senare alternativ.

I förra fallet skulle uppgifterna kunna samlas hos länsstyrelserna eller föreståndarne vid de särskilda fängelserna, hos hofrätterna eller möjligen hos andra myndigheter. Den fördel, som vunnes, vore, att afståndet understundom blefve kortare emellan den, som sökte, och den, som gåfve upplysningar, hvarförutom de särskilda samlingarna skulle blifva af mindre omfattning. Men oafsedt att ett stort antal orter eger minst lika snabb och ofta förekommande postförbindelse med hufvudstaden som med platser på kortare afstånd, måste det antagas att, derest uppgifterna samlades å skilda ställen, derigenom skulle, om än icke i samma grad som då uppgifterna måste sökas hos presterskapet, vållas svårighet att utröna, från hvilken af de olika samlingspunkterna upplysning rätteligen skulle sökas. Misstag derutinnan kunde hafva till följd icke endast omgång och tidsförlust, utan naturligtvis ock att uppgifter, som erhölles, blefve vilseledande, i det att t. ex. rörande någon meddelades, att hans namn icke förekomme i samlingen af straffuppgif-

ter, under det likväl uppgifter om straffdomar öfver samma person funnes å annat samlingsställe.

I händelse straffuppgifterna samlades på olika platser, torde fördelningen af desamma, likasom i Frankrike, Tyskland och öfriga länder, der systemet »casiers judiciaires» finnes tillämpadt, böra ske efter de dömdes födelseorter. Men då i många fall födelseorten icke är med visshet känd, måste för sådana fall tillika ett centralregister, såsom i de nyssnämnda länderna, inrättas.

Huruvida besparing i kostnad skulle uppstå vid registrens fördelande på flera platser synes för öfrigt tvifvelaktigt, helst för ändamålet afpassad inredning måste göras i de lokaler, der registren komme att förvaras.

Anledningen dertill, att straffregistren i Frankrike och Tyskland jemte andra länder fördelats på flera håll, är att söka dels i befolkningens talrikhet, hvilken vållar att ett gemensamt register blefve för stort, dels ock i den omständighet, att civilregistren finnas hos samma myndigheter, hos hvilka straffregistren föras.

Till ledning vid rättsstatistikens utarbetande skola till justitiedepartementet, jemlikt särskilda cirkulär den 18 December 1879, uppgifter för hvarje halfår från underrätterna samt hofrätterna och nedre justitierevisionen insändas beträffande gröfre brott och derför anklagade personer.

Dessa statistiska uppgifter omfatta i det närmaste alla de fall, i hvilka meddelanden från domstolarne, enligt den af komitén här ofvan uttalade åsigt, borde ingå till den anstalt, från hvilken straffuppgifter skulle hållas myndigheterna till handa. Undantag, i hvilka dylika statistiska uppgifter ej för närvarande meddelas, äro endast de fall, då någon blifvit dömd till fängelse för sådant brott, i hvars strafflatitud icke ingår straffarbete, eller för snatteri blifvit fälld endast till böter.

Under sådana förhållanden böra samma uppgifter, som från domstolarne skulle insändas till den ifrågasatta nya anstalten, kunna användas för rättsstatistiken, hvarigenom de invändningar bortfölle, som eljest

möjligen kunde göras mot domstolsmyndigheternas belastande med ökadt arbete.

En dylik anordning förutsätter, att den nya anstalten förlägges under justitiedepartementets byrå för statistiska ärenden, hvilket komitén ock anser vara i alla afseenden tjenligt.

Till denna anstalt borde således från domstolarne meddelas de erforderliga uppgifterna angående dem, som blifvit dömda till straffarbete eller fängelse eller, för snatteri, till böter, äfvensom angående dem, som blifvit ställda under framtiden för gröfre brott.

Enligt det system, som tillämpas i Frankrike och Tyskland med flera länder, böra sjelfva originaluppgifterna, utskrifna på likformiga blanketter af starkt papper och alfabetiskt ordnade i särskilda skåp, bilda det straffregister, från hvilket upplysningar sedermera åt vederbörande meddelas.

Under det att i utlandet uppgifter till straffregistren meddelas endast angående de utslag, som vunnit laga kraft, måste uppgifter från de svenska domstolarne lemnas oafsedt klagan blifvit förd eller icke, emedan dessa domstolar, till följd af gällande stadganden angående fullföljande af talan mot utslag i brottmål, i allmänhet icke erhålla kännedom om anförda besvär.

Med anledning häraf kunde ifrågasättas, huruvida från öfverrätterna och nedre justitierevisionen borde periodvis lemnas förteckningar å samtliga inkomna besvär i brottmål, på det med ledning af samma förteckningar måtte vid anstalten kunna å der emottagna brottmålsuppgifter antecknas, huruvida utslagen blifvit öfverklagade eller vunnit laga kraft.

Komitén har dock trott sådana åtgärder, hvilka vore förenade med ett synnerligen betungande arbete, icke vara oundgängligen nödiga.

Möjligt är ock, att efter någon tid förändrade bestämmelser i fråga om besvärs anförande i brottmål kunna blifva gällande, helst lagförslag i sådan riktning föreligger, och nämnda bestämmelser torde kunna medföra, att den påpekade olägenheten varder fullständigt undanröjd.

Emellertid synes under nuvarande förhållanden lämpligen böra föreskrifvas, att till straffregistret skola, i ungefärlig öfverensstämmelse med

hvad för statistiska ändamål redan nu sker, meddelas uppgift om utgången hos öfverrätten och Kongl. Maj:t af alla sådana brottmål, i hvilka redan lägre instans haft att insända straffuppgift.

Derigenom skulle erhållas upplysning, huru den tilltalade blifvit slutligen dömd i alla dylika mål, utom der besvär alldeles icke blifvit anförda eller klagan fullföljts endast till hofrätt, då ju särskild anmälan, att utslagen vunnit laga kraft, ej komme att ingå. Någon synnerlig olägenhet häraf synes dock så mycket mindre vara att befara, som enligt komiténs förslag i de för lagskipningen vigtigaste fallen i alla händelser skulle lemnas meddelanden till registret rörande afslutade straff.

Enligt den svenska lagstiftningen erfordras nämligen för tillämpning af de så kallade iterationsstraffen för tjufnadsbrott att känna ej blott huruvida utslag, hvarigenom förut dömts till ansvar för liknande brott, åt sig tagit laga kraft, utan äfven om den tilltalade till fullo undergått bestraffningen.

Likaledes är angeläget att känna tidpunkten för afslutandet af hvarje straff, som är förenadt med förlust af medborgerligt förtroende på viss tid, enär samma tid beräknas från frigifvandet.

Det synes icke ligga utom sannolikhetens gränser, att presterskapet förr eller senare kommer att fullständigt befrias från åliggandet att meddela frejdbetyg. För sådan händelse torde den anstalt, om hvars inrättande nu är fråga, böra vara i tillfälle att angående personers frejd meddela nödiga upplysningar. Fördelarne deraf, att sådana upplysningar kunna lemnas från samma håll, hvarifrån uppgifter om ådömda bestraffningar erhållas, synes vara uppenbara, och en sådan anordning, hvilken dock förutsätter, att erforderligt materiel i god tid hos anstalten samlas, synes skola i flera afseenden leda till en högst väsentlig förenkling.

Komiténs förslag innehåller derföre, att med ledning af förteckningar, som fångvårdsstyrelsen har att till registret öfverlemna, skall å de från domstolarne inkomna straffuppgifter beträffande dels dem, som på grund af domstols utslag äro förlustiga medborgerligt förtroende intill dess viss i utslaget utsatt tid förflutit från det de efter utståndet straff frigifvits, dels ock dem, som äro dömda till fängelse för

stöld eller snatteri, antecknas dagen, då en hvar, efter att hafva undergått det honom genom utslaget ådömda straff, blifvit från straffanstalt frigifven.

Bland dem, som blifvit förklarade förlustiga medborgerligt förtroende under viss tid, återfinnas naturligtvis de, som för tjufnadsbrott blifvit dömda till straffarbete.

Beträffande åter de fall, då för snatteri dömts till böter, möter icke ringa svårighet att införskaffa fullständiga uppgifter rörande verkställigheten af straffen.

Böterna kunna erläggas i penningar eller ock aftjenas med frihetsstraff.

Uppbörden af böter åligger närmast kronofogde och magistrat, hvilka hafva att omedelbart genom vederbörande utmätningsman uttaga beloppen, der den dömde finnes inom uppbördsdistriktet. Vistas den dömde utom distriktet, måste handräckning begäras hos Konungens vederbörande befallningshafvande, som i sin tur öfverlemnar ärendet till den tjensteman, handräckningsåtgärden åligger. Till följd af oriktiga uppgifter om den dömdes vistelseort, dennes flyttningar eller afvikande från ort till annan med mera dylikt kan ärendet komma att gå genom ett flertal myndigheter, innan böterna, möjligen först efter flera års förlopp, blifva erlagda.

Ofta nog torde uppbördsmannen då icke känna, att de indrifna böterna äro ådömda för snatteri, och ännu oftare lärer han vara ur stånd att utan fara för misstag meddela uppgift å det mål, hvari de blifvit ådömda, helst enligt nu gällande författningar icke någon anteckning om förbrytelsen skall göras i restlängderna öfver obetalda böter.

Då det, isynnerhet på landsbygden, lärer höra till sällsyntheterna, att snatteriböter betalas, skulle för öfrigt, derest föreskrift meddelades, att uppbördsmännen borde, när de uppbure sådana böter, derom insända särskild underrättelse till straffregistret, kunna med skäl befaras, att en dylik detaljföreskrift, i anseende dertill att dess tillämpning ytterst sällan ifrågakomme, lätteligen blefve förbisedd af dessa med mångahanda göromål af olika art öfverhopade myndigheter.

De meddelanden, som gjordes, skulle sålunda antagligen icke komma att omfatta alla fall, då snatteriböter blifvit guldna; och följaktligen blefve äfven de från straffregistret utgående meddelanden i nämnda afseende opålitliga och understundom vilseledande.

Rörande de fall, då snatteriböter aftjenats, skulle uppgifter kunna genom fångvårdsmyndigheterna erhållas, om än dessa upplysningars meddelande likaledes komme att kräfva ett särskildt aktgifvande af vederbörande fängelseföreståndare samt understundom, der förvandlingsstraffet aftjenats i sammanhang med annat frihetsstraff, skulle vara förenadt med ej obetydligt arbete.

Men då af skäl, som nyss blifvit anförda, betänklighet möter att tillstyrka föreskrift om uppgifter till registret rörande snatteriböters betalning, har ett olika förfarande, som lätteligen kunde föranleda till missuppfattning å deras sida, som hade att begagna sig af de från anstalten utgående meddelanden, ansetts icke böra ifrågasättas beträffande dylika böters aftjenande.

Möjligen hade de ofvan påpekade svårigheterna icke bort utgöra hinder för komitén att föreslå upptagande i registret jemväl af uppgifter angående erlagda och aftjenade böter för snatteri, om komitén ansett erfarenheten hafva påvisat behofvet deraf. Men domstolarne lära, der de tilltalades egna uppgifter icke anses till fylles, i allt fall lika litet hädanefter som hittills sakna utväg att förskaffa sig de nödiga upplysningarne i berörda hänseende; och domstolarnes besvär att i några få fall införskaffa särskilda upplysningar torde ej tillnärmelsevis motsvara de svårigheter af mångfaldig art, som vore förbundna med insamlande till anstalten af fullt tillförlitliga uppgifter för alla de fall, i hvilka för snatteri dömts till böter.

Under förutsättning, att det i fråga varande straffregistret bildas under hand medelst förut omförmälda uppgifter från vederbörande myndigheter, kan naturligtvis fullständig kännedom om förbrytelser, för

hvilka tilltalade personer förut blifvit dömda, först då från anstalten vinnas, när den egt bestånd under en viss tid. Icke förr än efter ganska lång tids förlopp skulle, med afseende å stadgandet i 4 kap. 11 § strafflagen, sådant nämnda lagrum numera lyder, anstalten vara i tillfälle att för alla fall lemna upplysningar om de bestraffningar, som enligt lag kunna föranleda ökadt ansvar vid återfall i brott.

För att sätta anstalten i stånd att tidigare fullständigt uppfylla sitt ändamål, läte visserligen sig göra att med ledning af de till justitiedepartementet redan sedan århundradets midt inkomna och bevarade statistiska uppgifter samt tillgängliga fångförteckningar och fängelsernas stamrullor med flera handlingar insamla uppgifter om bestraffningar, ådömda under förfluten tid.

Ett insamlande på detta sätt af straffuppgifter jemte deras sammanfattande och utskrifvande skulle emellertid komma att kräfva ett omfattande och antagligen ganska kostsamt arbete. Törhända skulle detsamma ej heller vara afslutadt så tidigt, att icke anstalten redan hunnit sådan utveckling, att kompletteringsarbetet komme till gagn endast i föga talrika fall.

Det måste vidare beaktas, att de uteslutande för statistiska ändamål meddelade uppgifterna understundom icke torde blifvit i alla afseenden utarbetade med den noggranna omsorg, som skulle användts, derest de ursprungligen varit afsedda att tillika tjena såsom material för straffregister.

De straffuppgifter, som kunde vinnas genom kompletteringsarbetet, skulle således antagligen blifva i viss mån mindre pålitliga och blefve derjemte i många fall mindre fullständiga än de öfriga, hvaraf blefve en följd, att straffregistret komme att bestå af delar med olika vitsord och värde, ett förhållande, som särskildt vore olämpligt, när sammandrag måste meddelas af de i registret förekommande uppgifter om samme person.

Komitén har derföre ej heller velat tillstyrka särskilda åtgärder i syfte att för tiden innan författningen om straffregister träder i kraft fullständiga samlingen af straffuppgifter.

Till bedömande af den omfattning, straffregistret sannolikt komme att efter hand erhålla, hafva beräkningar blifvit gjorda, grundade på sifferuppgifter i de af chefen för kongl. justitiedepartementet samt af fångvårdsstyrelsen afgifna underdåniga embetsberättelser för år 1890.

Under nämnda år utgjorde antalet nykomna fångar dömda till straffarbete 1,487 och dömda omedelbart till fängelse 742 eller tillhopa 2,229.

För snatteri dömdes 474 och enär för undergående af ådömdt fängelse för snatteri i straffanstalterna intogos 108, kan antagas att öfriga 366 dömts till böter eller, hvad beträffar något ringa antal, att i uppfostringsanstalt intagas.

Hela antalet af dem, angående hvilka primära straffuppgifter vid tilllämpning af det nu framlagda författningsförslaget skulle hafva ingått för år 1890, torde således kunna beräknas till 2,595.

Af hofrätterna meddelades under samma år utslag i 74 gröfre och 50 ringare efter underställning inkomna brottmål, i hvilka underrätt sakfällt, samt i 334 gröfre och 958 ringare genom besvär inkomna brottmål, der underrätt likaledes sakfällt. Af de ringare brottmålen, tillhopa 1,008, äro emellertid här att taga i beräkning endast sådana, i hvilka dömts till fängelse, utgörande omkring 1 af 14, eller således 72, samt till böter för snatteri, utgörande enligt ungefärlig beräkning 50.

Af högsta domstolen meddelades år 1890 utslag rörande förbrytelser mot strafflag, krigslag och tryckfrihetsförordningen i 130 gröfre samt 272 ringare brottmål, i hvilka fällande utslag gifvits af lägre instans. Af nämnda ringare brottmål synas likväl endast 30 à 40 vara af beskaffenhet att böra här medräknas. Läggas dertill i högsta domstolen handlagda mål angående brott mot annan lag och författning än nyss nämnts och i hvilka fällande utslag likaledes gifvits af lägre instans samt angående meddelad nåd, hvilka mål tillhopa kunna beräknas till högst 150, skulle totalsumman af de till anstalten ingående sekundära straffuppgifterna eller uppgifterna i mål, uti hvilka primär straffuppgift från lägre instans redan afgifvits, uppgå i rundt tal till omkring 850.

Hela antalet från domstolarne ingående straffuppgifter skulle således enligt denna beräkning för året uppgå till 3,445, hvilken siffra torde böra afrundas till 3,500.

Då enligt komiténs förslag straffuppgifterna med vissa undantag komme att förvaras till dess 90 år förflutit från den dömdes födelseår och medeltalet af de dömdes ålder vid brotts föröfvande utgör omkring 25 år, skulle flertalet straffuppgifter komma att vid anstalten förvaras under en tid af 65 år i medeltal. Om det finge antagas, att de straffades antal icke för framtiden komme att ökas, skulle således de skåp, som vore bestämda att inrymma straffuppgifterna, komma att, sedan anstalten nått sin fulla utveckling, innehålla 227,500 uppgifter, då likväl afdrag ej skett för ett ej närmare bestämbart antal uppgifter rörande dömda, hvilka af högre instans blifvit frikända eller ansetts skyldiga allenast till ansvar af den beskaffenhet, att uppgift derom icke skall i registret förvaras, äfvensom rörande dem, om hvilkas död anstalten erhållit säker kännedom. Antages, enligt utländsk förebild, att hvart fack i de nämnda skåpen innehölle 400 uppgifter, skulle för de befintliga uppgifternas förvarande erfordras 569 fack. Då med full beqvämlighet 5 fack kunna placeras öfver hvarandra, skulle erfordras 114 sådana rader af fack. Under antagande att facken hölle en fot i bredd, skulle således för samtliga registerskåpens placerande erfordras en medelstor sal, der skåpen kunde uppställas ej blott utmed väggarne utan äfven fristående i tvärlinier öfver rummet, med lemnade öppna gångar.

Hvad beträffar arbetet för anstaltens skötande finner man, att för hvarje söcknedag skulle till anstalten i medeltal inkomma ungefärligen 12 straffuppgifter dels från första domstol och dels från högre instanser, om hvilka senare uppgifters innehåll måste göras anteckningar å primäruppgifterna. Härtill böra läggas ingående meddelanden om utståndet straff, hvilka dock ej torde komma att afse större antal personer än högst 8 i medeltal för hvarje dag, samt underrättelser från fångvårdsstyrelsen om ett mindre antal årligen inträffande dödsfall.

Utdrag ur registret lära under de första åren, innan detsamma erhållit något betydligare innehåll, komma att begäras endast i ringa mängd, men torde framdeles komma att reqvireras i ganska stort antal.

År 1890 tilltalades för gröfre och ringare brott 12,810 personer. Skulle upplysningar ur registret begärts rörande en hvar af dessa, skulle dagligen från anstalten måst expedieras omkring 43 meddelanden, men, då en mycket stor del af de tilltalade lagförts endast för ringa förbrytelser eller förseelser, torde i verkligheten siffran blifva vida lägre.

Upplysningar lära ock komma att reqvireras angående personer, som anhållits för lösdrifveri. Då antalet af dem, som år 1890 häktats för lösdrifveri, uppgick till 2,047, skulle, derest registerutdrag begärts rörande samtlige dessa, kommit inemot 7 sådana utdrag på hvarje dag.

De meddelanden, som lemnades från registret, skulle visserligen till det vida öfvervägande antalet komma att innehålla den enkla upplysningen, att den efterfrågade personen ej förekomme i registret. Icke mindre än 74 procent af de personer, hvilka år 1890 sakfälldes för gröfre brott, voro nämligen sådana, som icke förut blifvit straffade för gröfre brott, och procentförhållandet ställer sig ännu fördelaktigare i fråga om dem, som voro tilltalade för ringare förbrytelser. Men äfven der den utgående uppgiften är af nyssnämnda innehåll, förutsätter den en omsorgsfull granskning af registret.

Hela anstalten synes kunna under ledning af föreståndaren för justitiedepartementets statistiska byrå skötas af en registrator med nödigt skrifbiträde.

Sedan komitén i det föregående redogjort för de skäl, som föranledt komitén att för ifrågavarande angelägenhets ordnande föreslå inrättandet af en särskild anstalt inom justitiedepartementet äfvensom angifvit de allmännare dragen af denna anstalt, sådan komitén ansett densamma böra ordnas, öfvergår komitén till redogörelse för detaljbestämmelserna i det uppgjorda förslaget till författning i ämnet.

1 §. I 1 § angifvas de fall, rörande hvilka straffregistret, enligt de af komitén förut uttalade åsigter, bör innehålla uppgifter. Då här tillika nämnes, att straffregistret är afsedt till upplysning för vederbörande myndigheter, har sådant skett i ändamål att redan från början betona straffregistrets karakter att vara undantaget från de offentliga handlingar, af hvilka en hvar eger taga del. Till hvilka myndigheter meddelanden från registret må lemnas, angifves i 15 §.

2 §. Då straffregistret ordnas efter de dömdes namn samt bildas af sjelfva originaluppgifterna från domstolarne, måste hvarje sådan uppgift afse endast en lagförd. Hafva genom samma utslag flera blifvit sakfällda, skall således, äfven för den händelse, de dömts till lika straff för samma brott, särskild uppgift till registret insändas för hvarje sakfälld.

3 §. Straffuppgifter af det innehåll, som bestämmes i 3 §, äro de för registret egentligen grundläggande. Sådan uppgift måste för den skull först och främst med största möjliga tydlighet och fullständighet upptaga hvad som kan tjena till individualiserande af den person, som deri afses.

Då det ingalunda är sällsynt, att personer utom sina ursprungliga familjenamn, sådana de förekomma i prestbetyg och andra handlingar, antagit och begagnat ett och understundom flera andra tillnamn samt förbrytare rätt ofta gjort sig allmännast kända under något binamn, är af vigt, att hvarje sådan benämning i straffuppgiften införes.

Straffuppgiftens plats i registret bestämmes af familjenamnet. Af sådan anledning bör detta, för att lätt igenfinnas, skrifvas främst bland de lemnade meddelandena och med större stil än den öfriga texten.

För qvinna, som är eller varit gift, måste i och för registreringen upptagas såsom familjenamn det tillnamn, som hon egt före inträde i äktenskap, enär i annan händelse straffuppgifter rörande henne skulle kunna ingå och komma att förvaras under olika namn utan att registreringsmyndigheten erhölle kännedom, att dessa uppgifter afsåge samma person.

Till ytterligare underlättnad och vägledning vid straffuppgifters uppsökande i registret torde tjena att bland förnamnen det vanliga till-

talsnamnet understrykes. Detta tilltalsnamn har i synnerhet med afseende å befolkningen på landsbygden den största betydelse.

De upplysningar, om hvilka förmäles i punkterna 2—5 af denna paragraf, äro hufvudsakligen sådana, som hittills plägat af domstolarne vid ransakningar med häktade personer inhemtas och antecknas.

Till följd af bestämmelserna i 1 och 2 §§ skall i straffuppgift upptagas i allmänhet endast brott, som föranledt något af de straff, som omförmälas i 1 §, äfvensom brott, hvarför någon blifvit ställd under framtiden. Har i utslag, hvarigenom någon blifvit dömd till straffarbete eller fängelse, tillika meddelats bestämmelser rörande förvandling af böter till frihetsstraff, måste likväl, äfven der böterna ådömts för annan förseelse än snatteri, uppgifvas samtliga straffen, på det att registret må i hvarje fall lemna upplysning om frihetsstraffets längd, sådan denna är bestämd, jemväl för den händelse tillgång saknas till ådömda böters erläggande. Deremot lärer icke finnas giltigt skäl att i de straffuppgifter, som lemnas rörande böter för snatteri, intagas meddelanden om andra samtidigt ådömda bötesstraff.

Hos komitén har tagits i öfvervägande, huruvida i straffuppgifterna borde upptagas jemväl tiden, då brott föröfvats. Kännedom derom är dock ytterst sällan eller egentligen endast i det fall, som omnämnes i 4 kap. 11 § strafflagen, af någon särskild vigt för domstol, som har att med straff belägga ett senare brott; och vid sådant förhållande har komitén ansett tillräcklig anledning icke vara för handen att föreslå straffuppgifternas belastande med dessa tidsbestämmelser.

I mål, i hvilka hofrätt är första instans, måste naturligtvis den straffuppgift, som föreskrifves i 3 §, meddelas från hofrätten. Det kan ock, i besvärs- och underställningsmål, inträffa, att någon, hvilken af underrätten blifvit frikänd eller eljest så lindrigt dömd, att straffuppgift icke af beslutet påkallats, blifver af hofrätten dömd såsom i 1 § sägs; och äfven i sådan händelse måste den första straffuppgiften lemnas från hofrätten. *4 §.*

5 §. Föreskrifterna i 5 § afse deremot att bereda upplysning om utgången i hofrätt af sådana under dess pröfning dragna mål, i hvilka straffuppgift redan ingått från underrätt.

Vare sig hofrätten fastställt underrättens utslag eller ändrat detsamma i en eller annan riktning, så att straffet upphäfts, nedsatts eller skärpts eller ådömts med tillämpning af annat lagrum, än det i underrättens utslag åberopade, skall enligt denna § till registret insändas uppgift om innehållet af hofrättens utslag.

Dessa uppgifter, som till innehållet komma att öfverensstämma med dem, som för närvarande för rättsstatistiken enligt faststäldt formulär n:o 4 insändas till justitiedepartementets statistiska byrå, lära icke behöfva i fråga om den dömdes personliga förhållanden innehålla lika utförliga upplysningar, som de i 3 § omnämnda uppgifter, till hvilka de endast utgöra supplement.

6 §. Af innehållet i 6 § följer, att, der Kongl. Maj:t dömt på sätt i 1 § säges öfver någon, rörande hvilken straffuppgift af det innehåll, 3 § bestämmer, icke påkallats af föregående instansers utslag, sådan straffuppgift skall från nedre justitierevisionen aflåtas till registret. Är deremot dylik uppgift från annan domstol redan meddelad, skall rörande målets utgång hos Kongl. Maj:t till registret göras anmälan genom insändande af straffuppgift af det innehåll, som säges i 5 §.

För att straffregistret må erhålla nödig fullständighet kräfves, att dylik uppgift från nedre justitierevisionen lemnas jemväl i fall, der någon, som blifvit dömd till straffarbete eller fängelse eller, för snatteri, till böter, af nåd fått straffet efterskänkt eller mildradt eller erhållit eftergift i ådömd straffpåföljd.

Angående den, som blifvit dömd att mista lifvet, skulle visserligen straffuppgift, derest straffet verkställes, icke behöfva förvaras, och skulle ej heller från domstolarne till registret ingå, men, i händelse han af nåd förskonas från dödsstraffet och tillåtes försona sitt brott med frihetsstraff, bör naturligtvis straffuppgift från nedre justitierevisionen till registret aflåtas i likhet med hvad som föreskrifvits för den händelse att frihetsstraff eljest blifvit ålagdt först genom Kongl. Maj:ts utslag.

Då det bör lända till icke ringa praktisk beqvämlighet och reda, att de två olika slag af straffuppgifter, som afses i 3 § och 5 §, ega skilda, en gång för alla fastställda benämningar, som tillika angifva deras inbördes förhållande af föregående och efterföljande, har i 7 § föreslagits, att den föregående uppgiften benämnes »straffuppgift A» och den efterföljande »straffuppgift B». 7 §.

För rättsstatistiken erfordras, enligt derför nu gällande bestämmelser, att i de fall, rörande hvilka straffuppgift A. jemlikt denna författning skulle aflåtas, åtskilliga meddelanden lemnas utöfver dem, som borde upptagas i sagda straffuppgift. På det att samma straffuppgift likväl må kunna tillika tjena såsom uppgift för rättsstatistiken, synes kunna förordnas, att å särskild afdelning af den blankett, som innehåller straffuppgiften, exempelvis å blankettens baksida, eller ock å ett vid blanketten fogadt särskildt blad antecknas de endast för statistiskt ändamål behöfliga ytterligare upplysningar.

Härigenom skulle, då derjemte straffuppgift B. komme att innehålla alldeles enahanda meddelanden, som nu i motsvarande fall insändas för rättsstatistiken i enlighet med formuläret n:r 4, vinnas den förut påpekade betydande fördelen, att särskilda uppgifter för rättsstatistiken blefve obehöfliga i alla de mål, i hvilka straffuppgift lemnas.

Då straffuppgifterna i allmänhet komma att bevaras under lång tid och ofta måste handteras, är det nödvändigt att till blanketter för dessa uppgifter användes starkt och hållbart papper, hvarjemte blanketterna, som skola bevaras tillhopa i fack och tillsammans bilda ett helt, måste hafva lika format. 8 §.

Straffuppgifts öfversändande till registret bör i hvarje fall tillkomma den, som enligt lag eller särskild arbetsordning har sig ålagdt att expediera utslaget i målet.

I fråga om tiden, inom hvilken straffuppgift bör till registret insändas, har det synts komitén lämpligt och ledande till största ordning, att för alla fall komme att gälla en lika tid, som, med ledning af expeditionsstadgans tidsbestämmelser, föreslagits till fjorton dagar, räknadt

från utslagets afkunnande, men, der utslaget icke muntligen afkunnats, från utgifvandet.

Till kontroll derå, att straffuppgift i hvarje fall behörigen insändts till registret, torde vara tjenligt, att anteckning om uppgiftens afsändande göres å protokoll eller konceptutslag i målet.

9 o. 10 §§. De föreskrifter, som i 9 § lemnas rörande ordnandet och förvarandet af straffuppgift A., skola jemlikt 10 § tillämpas jemväl i fråga om straffuppgift B., med iakttagande, att de båda slagen af uppgifter vid registret förvaras i skilda skåp, så att hvarje slag bildar ett från det andra afskildt helt.

Vid ordnandet af uppgifterna inom hvarje grupp, torde i allmänhet blifva tillräckligt, att desamma delas i särskilda fack efter familjenamnens begynnelsebokstäfver, så att t. ex. alla uppgifter om personer, hvilkas namn begynna med bokstafven A., sig emellan ordnade efter namnens andra, tredje bokstaf o. s. v., läggas i ett fack för sig eller, om detta ej hinner till, i flera fack efter lexikografisk följd. Beträffande namn, som förekomma mera allmänt, såsom Andersson, Johansson m. fl., torde emellertid blifva nödvändigt att vid uppgifternas ordnande tillämpa äfven andra grunder för uppdelningen, i hvilket afseende födelsetiden torde kunna med synnerlig fördel användas. Sålunda kunna uppgifterna angående alla med namnet Andersson uppdelas på det sätt, att uppgifterna rörande åldersklasserna 1850—1859 förvaras i ett fack, uppgifterna angående åldersklasserna 1860—1869 i ett annat fack o. s. v. I händelse af behof kan ytterligare uppdelning i årsklasser göras.

Till lättnad vid uppsökandet af flera i registret befintliga straffuppgifter om samma person och till förebyggande att någon uppgift dervid förbises, länder den föreslagna åtgärden, att alla dylika straffuppgifter inom hvardera af de två grupperna förvaras inom ett omslag, hvarå tecknas den sakfälldes namn och födelsetid.

När någon användt flera än ett tillnamn, kunde, då upplysning om sådan person från registret begärdes utan att alla tillnamn angåfves, möta svårighet att i registret återfinna de uppgifter, som rörande honom inkommit under annat tillnamn än det eller de vid reqvisitionen uppgifna.

Till undanrödjande af denna svårighet har föreslagits att, jemte det originaluppgiften inordnas i registret under det ursprungliga familjenamnet, hvarje af de öfriga tillnamnen vid registret inskrifves å särskild blankett med tillägg af förnamn och födelsetid samt hänvisning till hufvuduppgiften, och att dessa blanketter i facken inläggas efter de inskrifna tillnamnens begynnelsebokstäfver.

Det skulle för meddelande af utdrag ur registret egentligen vara nödigt att genomsöka ej blott de såsom A. betecknade straffuppgifterna utan, så snart den efterfrågade personen bland dem förekommit, äfven straffuppgifterna B. för att tillse, huruvida någon uppgift af det senare slaget förefunnes, och i sådan händelse jemföra och sammanställa denna med straffuppgift A. Det måste dock lända till tidsbesparing och lättnad i arbetet, om detta jemförande och sammanställande af uppgifterna sker en gång för alla. Af sådan anledning och till beredande af ökad säkerhet, att sammanställningen utföres riktigt och att icke straffuppgift B. i något fall förbises, har i 10 § meddelats föreskrift, att ur straffuppgift B. skall, ofördröjligen efter det den inkommit till registret, göras kortfattad anteckning å straffuppgift A. om namnet å den myndighet, som sist dömt, utslagets dag och målets utgång. Icke desto mindre hafva straffuppgifterna B. ansetts till vidare upplysning och kontroll böra förvaras under samma tid som de straffuppgifter, till hvilka de utgöra supplement.

Med ledning af uppgifter från fångvårdsanstalterna bör fångvårdsstyrelsen vara i tillfälle att utan svårighet lemna till registret de upplysningar om verkställda frihetsstraff, hvilka, enligt hvad komitén förut yttrat, borde vederbörande myndigheter genom straffregistret tillhandahållas. Då dessa upplysningar, i likhet med innehållet af straffuppgift B., skulle antecknas å straffuppgift A., komme den sist nämnda att innehålla alla upplysningar, hvilkas meddelande från registret kunde ifrågakomma. *11 §.*

Från originaltexten i den från domstol insända straffuppgift böra de anteckningar kunna genast och med lätthet skiljas, hvilka äro gjorda, sedan uppgiften inkommit till registret och på registreringsmyndighe- *12 §.*

tens ansvar och har med afseende härå i 12 § föreslagits, att nämnda anteckningar skola verkställas med bläck af annan färg än den, som vanligen begagnas.

Af dessa anteckningar torde kompletteringarna ur straffuppgift B. vara af den synnerliga vigt och uuderstundom af den mera invecklade beskaffenhet, att de samma böra kontrolleras och till riktigheten bestyrkas af den embetsman, under hvilkens ledning och inseende anstalten ställes. Och om än författningen icke lärer böra innehålla föreskrifter i fråga om arbetsfördelningen, torde deri böra inflyta stadgande, att hvarje anteckning, som vid registret göres, skall bestyrkas af den, som bär ansvaret för dess riktighet.

13 §. Då det för underlättande af straffregistrets användande är af vigt att straffuppgifter utgallras, då de icke längre äro behöfliga, hafva föreskrifter i sådant syfte blifvit i 13 § intagna.

Det kan ifrågasättas, huruvida straffuppgift icke, vid ovisshet huruvida den, som afses i densamma, ännu lefver eller ej, skulle kunna utgallras vid en tidigare tidpunkt än den förslaget innehåller, nämligen då 90 år förflutit från hans uppgifna födelseår.

Det inträffar onekligen mera sällan, att någon i åldern mellan 70 och 90 år tilltalas för brott; men, oafsedt att sådana undantagsfall kunna förekomma, har komitén ansett betänkligt att tillstyrka åtgärder, hvilka skulle hafva till följd att, för den händelse skyldigheten att tillhandahålla frejdbetyg framdeles ansåges böra från presterskapet öfverflyttas till registreringsmyndigheten, hinder mot slik anordning mötte till följd af straffregistrets ofullständighet, då ju ålderstigna personer ofta hafva behof af frejdbetyg för sökande af understöd, för vinnande af inträde i försörjnings- och sjukvårdsinrättningar samt för åtskilliga andra ändamål.

I flera främmande länder förfares så, att straffuppgifter visserligen, då de dömda uppnått 70 eller 80 år, afskiljas, men derefter förvaras afskilda under ytterligare tio år. Med tillämpning af den förordade principen att i behöfliga fall uppdela straffuppgifterna jemväl i tidsperioder efter de dömdes födelseår, kan enahanda förenkling här ernås derigenom, att

man låter alla straffuppgifter för åldersklasserna 70—89 år bilda en särskild afdelning af registret.

Detaljerade föreskrifter rörande sättet för utförandet af det arbete, som omnämnes i 13 §, lära icke böra inrymmas i författningen. Här torde dock böra erinras, hurusom den i utlandet använda metod att för frånskiljande af öfveråriga straffuppgifter och kontrollerande af ordningen i facken genomgå visst antal fack för hvarje månad visat sig synnerligen ändamålsenlig, äfvensom att straffuppgifters afskiljande ur registret synes vara af beskaffenhet att icke böra få vidtagas utan samtycke och gillande af den embetsman, som får sig anförtrodt att utöfva högsta ledningen af anstalten.

I 14 § har föreslagits, att öfver de till registret hörande straffupp- *14 §.*
gifterna A. skola föras anteckningar, utvisande för hvarje särskildt fack i registerskåpen antalet af de straffuppgifter, som skola finnas i facket förvarade. Huruvida och i hvad mån det må vara nödigt eller ändamålsenligt att låta dessa anteckningar omfatta annat än uppgifternas antal torde kunna och böra öfverlemnas åt vederbörande, som erhåller ledningen af anstalten, att bedöma på grund af den erfarenhet, som efter hand vinnes, hvarföre det synts lämpligast, att vederbörandes handlingsfrihet i detta afseende icke genom stadganden i författningen inskränkes.

Anteckningarna lära kunna sammanföras i en gemensam liggare för hela registret eller ock, såsom ofta i utlandet förfares, föras särskildt för hvarje fack och då hållas liggande öfverst i facket.

Med afseende å straffuppgift B. torde liknande anteckningar icke vara behöfliga, då innehållet af hvarje sådan straffuppgift alltid skall finnas anmärkt å motsvarande straffuppgift A. och denna således angifver, huruvida äfven en straffuppgift B. skall finnas.

Utdrag af registret, hvartill naturligtvis är att hänföra upplysning, *15 §.*
att straffuppgift rörande viss person icke förekommer vid registret, böra vara att tillgå, utom för domstolarne och Konungens befallningshafvande, äfven för dem, som hafva att i egenskap af allmänne åklagare utföra åtal i brottmål, samt för de myndigheter, hvilka, utan att kunna räknas till nyss nämnda grupper, på grund af 19 §, 9 och 12 punkterna i

kongl. förordningen om strafflagens införande den 16 Februari 1864 hafva befogenhet att förordna om häktning för brott.

Då domstolar och åklagare hädanefter såsom hittills ofta torde hafva tillgång till fullständiga upplysningar rörande tilltalade personer utan anlitande af straffregistret, och då detta register i allt fall först sedan det under årens lopp nått större utveckling kan fullständigt uppfylla sitt ändamål, lärer åtminstone tills vidare icke böra föreskrifvas skyldighet för domare och åklagare att rörande tilltalade personer i hvarje fall införskaffa registerutdrag.

I vissa fall är för de myndigheter, som hafva att verkställa ådömda bestraffningar, af vigt att ega tillgång till alla upplysningar, som rörande i fångvårdsanstalt intagen person kunna från straffregistret erhållas, enär fångens behandling och moraliska vård m. m. kunna behöfva derefter lämpas samt fullständiga upplysningar om den dömdes föregående förhållanden icke alltid stå att vinna af de handlingar, som till straffanstalten öfverlemnats. Det har derföre ansetts, att äfven fångvårdsstyrelsen borde ega att på reqvisition bekomma utdrag af registret.

Af en eller annan särskild anledning kan jemväl för andra myndigheter, såsom för svensk minister i utlandet, kommerskollegium m. fl., inträffa behof att från registret bekomma meddelanden och intyg. För att göra sådant möjligt, utan att likväl rättigheten att erhålla registerutdrag utsträckes allt för långt, har beträffande utlemnande af registerutdrag åt de i förordningen icke särskildt uppräknade myndigheter föreslagits, att sådant må ske under vilkor, att det ändamål, hvarför registerutdrag blifvit begärdt, godkänts af chefen för justitiedepartementet.

Genom föreskrift, att reqvisition af registerutdrag skall göras skriftligen enligt faststäldt formulär, vinnes bland annat att den, som begär registerutdraget, alltid nödgas utforska och uppgifva alla de sakförhållanden, som genom formuläret antydas såsom behöfliga att känna för den, som har att meddela registerutdraget.

Då det likväl kan inträffa, att för bedömande, huruvida häktning må ega rum eller icke, eller för undvikande af uppskof med ransakning, registerutdrag måste anskaffas med största skyndsamhet, har för bråd-

skande fall medgifvits, att reqvisition må verkställas genom telegram. Deremot har icke ansetts rådligt, att i författningen intages stadgande, hvarigenom vederbörande berättigas att göra dylik reqvisition medelst telefon. Utom svårigheten att kontrollera, från hvilken telefonmeddelande utgår, förekommer emot ett sådant stadgande den betänklighet, att meddelanden, som göras med tillhjelp af telefon, ganska lätt missuppfattas, hvarigenom, i stället för besparing af tid, kunde uppstå ansenlig tidsutdrägt, derest de skriftliga upplysningarna från registret befunnes utgå från oriktiga förutsättningar. Det vore för öfrigt att befara, det en mycket stor del af rekvisitionerna komme att ske genom telefon, derest detta reqvisitionssätt genom författningen godkändes, och att arbetsbördan för den vid registret anställda personal till följd deraf ökades öfver höfvan.

Genom stadgandet i 16 §, att registerutdrag bör skrifvas å samma *16 §.* handling, som innehåller den skriftliga reqvisitionen, åsyftas att förenkla det utgående meddelandet. För den händelse straffuppgift om den ifrågavarande personen i registret förekommer samt hans namn och födelseår med mera äro lika angifna i reqvisitionen och i straffregistret, behöfva de i reqvisitionen lemnade uppgifter icke å nyo utskrifvas i registerutdraget. Förekommer om personen ej någon straffuppgift, kan det utgående meddelandet inskränkas till upplysning om detta förhållande.

Skulle någon stridighet förefinnas mellan uppgifterna i reqvisitionen och registerutdraget, lärer sådant föranleda vederbörande myndighet att söka utreda den stridiga punkten.

Den vigt, som i allmänhet ligger deruppå att vederbörande myndighet skyndsamt bekommer reqvireradt registerutdrag, torde i sig innefatta tillräckligt skäl för de i denna § gifna stadganden om tiden för registerutdrags afsändande.

Likasom det för särskildt brådskande fall medgifvits att medelst telegraf reqvirera registerutdrag, torde det för sådana fall äfven böra beredas tillfälle att erhålla telegrafiskt svar från registret. Missbruk från den reqvirerandes sida torde bäst förekommas genom stadgande, att telegramafgiften skall vara af denne betald.

Det telegrafiska meddelandet är dock endast att anse såsom provisoriskt. Ett vanligt skriftligt registerutdrag bör derjemte vara att tillgå, och skall derföre i hvarje fall afsändas till kompletterande af telegrafmeddelandet.

17 §. Ju mera de internationella förbindelserna utvecklas, desto oftare måste inträffa, att ett lands medborgare begå brott i annat land och der straffas. För rättsskipningen lärer hvarken i det ena eller andra landet vara likgiltigt, om den, som tilltalas för brott, förut blifvit straffad i annat land. Med afseende härå hafva öfverenskommelse mellan åtskilliga länder träffats om ömsesidiga meddelanden ur straffregistren i vissa fall. Dylika aftal torde möjligen äfven för Sverige ifrågakomma, och det synes böra ankomma på Kongl. Maj:t att meddela de närmare bestämmelser, som i följd af sådana aftal må blifva erforderliga.

II.

Förslag till förändrad lydelse af 2 § 4 mom. tryckfrihetsförordningen.

I det föregående har komitén framhållit den synnerligen stora vigten deraf, att de till ett register ordnade straffuppgifterna icke må vara tillgängliga för den stora allmänheten, och hafva i 15 § af förslaget till förordning angående straffregister angifvits de fall, i hvilka utdrag af registret enligt komiténs åsigt borde få utbekommas.

Skulle framdeles uppgifter från straffregistret komma att ersätta frejdbetygen, lära de upplysningar, som för detta ändamål måste medgifvas, likväl icke komma att afse annat än huruvida en uppgifven person är i besittning af medborgerligt förtroende eller ej.

Såsom undantag från den i tryckfrihetsförordningen hvarje svensk man tillerkända rätt att taga del af offentliga handlingar, är i 2 § 4 mom. tryckfrihetsförordningen stadgadt bland annat, »att ingen må tillåtas att, i andra fall än allmänna lagen och nu gällande författningar utstaka, meddela eller till tryck utlemna utdrag af kyrkoböcker eller af andra själavården och kyrkodisciplinen rörande handlingar, i afseende på enskilda personers lefverne och seder, så vidt de lända dem till skada eller förklenande».

Med anslutning härtill synes, till beredande af nödigt skydd för straffregistret, böra i 2 § 4 mom. tryckfrihetsförordningen införas ett tillägg derom, att ej heller utdrag af det i justitiedepartementet inrättade straffregister må meddelas i andra fall, än gällande författning utstakar.

Förbudet mot utlemnande af utdrag ur kyrkoböckerna eller af andra själavården och kyrkodisciplinen rörande handlingar i afseende på enskilda personers lefverne och seder är inskränkt till sådana fall,

då utdragen skulle lända de enskilda »till skada eller förklenande». Blefve enahanda inskränkning gällande i fråga om utdrag af registret, skulle deraf följa, att från registret finge utgifvas intyg derom, att angående viss uppgifven person icke förekomme någon anteckning i straffregistret, så snart förhållandet verkligen vore sådant. Beträffande den, som vid sökande af anställning eller eljest vid påfordran icke kunde förete dylikt intyg, skulle åter dragas den slutsats, att han blifvit för brott dömd; och på detta sätt skulle i verkligheten hafva tillskapats en ny art frejdbetyg, som i icke ringa mån kunde motverka hvad man åsyftat att vinna med de påbudna inskränkningarna i prestbetygens innehåll. Af sådan anledning har komitén ansett förbud mot meddelande af utdrag ur straffregistret icke, såsom förbudet mot utlemnande af utdrag ur kyrkoböcker och dylika handlingar, böra göras beroende derpå, huruvida upplysningarna vore för den efterfrågade personen gynnsamma eller icke.

Särskildt yttrande

af

Semmy Rubenson.

Då straffregister har till ändamål att bereda domare och polismyndigheter den för en riktig lagtillämpning nödvändiga kännedom, huruvida för brott tilltalade personer förut gjort sig skyldiga till lagöfverträdelser och derför ådragit sig straff;

då, såsom komitén i sitt utlåtande framhåller, en sådan kännedom i all synnerhet är behöflig för lagens rätta tillämpning på förbrytelser af den klass, der återfall medför i lagen utsatt särskild strafförhöjning;

och då svensk lag icke medgifver, att iterationsstraff för något tjufnadsbrott tillämpas, allenast bestraffning för den tidigare förbrytelsen blifvit ådömd genom laga kraftvunnet utslag, utan derjemte fordrar, att denna bestraffning skall vara till fullo aftjenad;

så anser jag uppgifter om verkställighet af bötesstraff för snatteri icke böra utan tvingande nödvändighet saknas i ett svenskt straffregister.

De på sidorna 44 och 45 i komitéutlåtandet angifna skäl, som föranledt komiténs flertal att i fråga om straffverkställigheten i snatterimål inskränka det föreslagna straffregistrets omfattning till de fall, der dömdt blifvit till fängelse, hvilka fall, enligt den på sidan 47 förekommande sannolikhetsberäkning, endast utgör mindre än en fjerdedel af dem, registret skulle komma att upptaga, i händelse detsamma i nämnda afseende blefve fullständigt, synas mig icke kunna tillmätas tillräcklig vigt för att rättfärdiga den inkonseqvens, en sådan begränsning uppenbarligen innebär, och den olägenhet, som deraf skulle blifva en följd.

De flesta snatteriböter torde aftjenas med fängelse, och för dessa fall kunde ju, enligt hvad komitéutlåtandet gifver vid handen, de ifråga-

varande uppgifterna lemnas af fångvårdsstyrelsen, utan att deraf komme att uppstå annan olägenhet, än den, som en särskild uppmärksamhet från vederbörande fängelseföreståndares sida samt ett understundom ej obetydligt ökadt arbete må anses innefatta, stötestenar, dem man icke lärer få betrakta såsom synnerligen afsevärda.

Hvad angår de snatteriböter, hvilka icke förvandlas till motsvarande fängelsestraff, är det visserligen otvifvelaktigt, att deras indrifning ofta icke kan ske utan många omgångar, och att lång tid då kan förflyta innan meddelande om deras inbetalning komme att till registret ingå. Men sådant dröjsmål torde ofta nog kunna uppstå jemväl vid verkställigheten af urbota bestraffningar, isynnerhet fängelsestraffen, vid hvilkas ådömande den tilltalade i allmänhet icke är eller blir inmanad i häkte. Att emellertid, efter böternas betalning, någon särdeles stor svårighet skulle möta att genast lemna registreringsanstalten tillförlitlig underrättelse om liqviden, kan jag icke finna, allenast det föreskrifves, att uppgiften i hvarje fall skall lemnas af den magistrat eller kronofogde, som uppburit böterna, hvar än i landet betalningen skett. I följd af bestämmelserna i kungl. kungörelsen angående indrifning och redovisning af böter och viten den 29 januari 1861 och kungl. kungörelsen angående redovisning inom länen för verkställigheten af meddelade bötesbeslut och för influtna bötesmedel den 5 juli 1884, böra nemligen magistrater och kronofogdar vid betalningstidpunkten, oafsedt om böterna ådömts inom den magistrats eller kronofogdes uppbördsdistrikt, som uppburit böterna, eller dessa uttagits på grund af handräckningsansökan af bötesredogörare i annat distrikt, ega tillgång till anteckningar med upplysning om den domstol, som ådömt böterna, dagen då det skedde, den bötfälldes namn, yrke och hemvist, samt böternas belopp; och skulle detta icke vara för ändamålet tillräckligt, synes bristen lätt kunna fyllas genom nya föreskrifter i nyssnämnda eller andra författningar. Af de betänkligheter, som i komitéutlåtandet framställts mot en föreskrift om uppgifter till straffregistret rörande snatteriböters inbetalning, återstår följaktligen endast farhågan, att ett sådant stadgande, i anseende till sällan förekommande tillämpning, lätt blefve af magistrater och kronofogdar

förbisedt; men att myndighet, om ock öfverhopad med olikartade göromål, sålunda skulle försumma en åtgärd, hvars vidtagande blefve henne ålagd såsom embetspligt, detta är en förutsättning, hvarifrån lagstiftningen icke torde i något fall böra utgå.

Slutligen må uppmärksamheten fästas derpå, att när det i komitéutlåtandet sägs, att erfarenheten icke visat behof att i registret intaga uppgifter om erlagda och aftjenade snatteriböter, samt att domstolarne, der den tilltalades egna uppgifter icke ansåges tillfyllest, i allt fall lika litet hädanefter som hittills skulle sakna utväg att förskaffa sig de nödiga upplysningarna i berörda hänseende, så bör deraf följa, att äfven motsvarande straffuppgifter om andra tjufnadsbrott äro obehöfliga. Ty så väl erfarenheten som anskaffningsmöjligheterna äro tydligen desamma i fråga om begge straffgrupperna, och då dem emellan råder gemensamhet äfven derutinnan, att på den säkra kännedomen om straffets fullbordan merendels beror, huruvida eller huruvida icke återfall skall medföra så allvarsamma följder som häktning, straffarbete och förlust af medborgerligt förtroende, kan jag för min del ej heller finna de ifrågavarande uppgifternas vigt vara stort ringare i ena fallet än i det andra.

Nu anförda mening har jag inom komitén sökt göra gällande och yrkat, att författningsförslagets 11 § måtte i enlighet dermed affattas.

REDOGÖRELSE

FÖR

I UTLANDET VIDTAGNA ÅTGÄRDER TILL BEREDANDE AF UPPLYSNINGAR, ANGÅENDE DÖMDE FÖRBRYTARE,

UTARBETAD

AF

KOMITÉNS SEKRETERARE.

Behofvet att för en rätt tillämpning af gifna straffbestämmelser ega kännedom om tilltalade personers föregående förhållanden med afseende å brottslighet och ådragna bestraffningar har i de flesta europeiska stater framkallat särskilda åtgärder för beredande af en dylik kännedom.

De utvägar, som för ändamålet blifvit valda, kunna hufvudsakligen sammanföras till tre mer eller mindre skilda grupper.

Uppgifterna om de dömda

antingen samlas i dessas födelse- eller boningsorter hos vederbörande församlingsföreståndare eller andra myndigheter, från hvilka upplysningar sedermera kunna af åklagare, domare m. fl. inhemtas,

eller publiceras i tryckta strafförteckningar, som kringsändas till myndigheterna att af dem till egen upplysning begagnas,

eller utskrifvas på särskilda blanketter och sammanföras för vissa större områden till gifna hufvudorter, der de sålunda utskrifna straffuppgifterna i original förvaras, alfabetiskt ordnade efter de dömdas namn; sistnämnda anordning är allmännast känd under sin i Frankrike antagna benämning, »casiers judiciaires», lånad från de med fack försedda skåp, i hvilka sagda uppgifter förvaras.

Till den första gruppen kunna hänföras de anordningar, som blifvit vidtagna i vårt eget land, för så vidt de af presterskapet förda anteckningar ligga till grund för upplysningar angående straffade personer. Systemet är äfven tillämpadt i Finland samt i viss mån i Schweiz. Den fullkomligaste utvecklingen har detsamma ernått i Österrike.

Till den andra gruppen är att räkna det system, hvilket såväl i Sverige som äfven i Norge och Danmark vunnit tillämpning vid utgifvandet af särskilda polistidningar. Dessa tidningar hafva visserligen hufvudsakligen ett polisändamål och äro i nu föreliggande hänseende endast att betrakta såsom ett supplement till andra mer eller mindre fullkomliga anordningar för beredande af ifrågavarande upplysningar. Då emellertid de i Norge och Danmark i öfrigt vidtagna åtgärder med

svårighet låta inordna sig under någon annan grupp, torde nämnda länder lämpligen böra här komma i betraktande. Systemet är fullständigt genomfördt i Ryssland, som uppställer den egentliga typen derför.

Till den tredje gruppen ansluta sig Frankrike, Italien, Portugal, en del af Tyrolen, vissa kantoner i Schweiz samt hela Tyska riket.

I öfriga länder, med undantag af England, der åtskilliga åtgärder finnas för ändamålet vidtagna utan att dock något allmänt system blifvit genomfördt, synes ifrågavarande angelägenhet vara af såväl lagstiftning som praxis i det närmaste förbisedd.

I.

Finland.

Detta land, som i hufvudsakliga delar bibehållit sin lagstiftning och sin inre organisation oförändrade sådana de under föreningen med Sverige voro bestående, erbjuder fortfarande uti nu ifrågavarande afseenden stor likhet med de svenska förhållandena, i det att prestbetygen, hvilka i fråga om häktade personer skola, jemlikt Kongl. förordningen den 11 Juli 1753, vid ransakningarna företes, utgöra den egentliga källan till upplysning om de tilltalades föregående vandel.

Enligt författningar, utkomna i början och medlet af detta århundrade, aflemnas af domstolarna till presterskapet s. k. *brottmålsförteckningar*, innefattande uppgifter på de personer, som fällts till ansvar för brott, för hvilka förhöjdt straff vid iteration eger rum, eller hvilka inverka på den sakfälldes frejd. Med ledning af dessa förteckningar har presterskapet att i prestbetygen göra anteckningar om de begångna brotten.

Den kännedom, som domstolen kan ur dessa betyg hemta, är således fullständigare än den, som i motsvarande fall inom Sverige står till buds.

Behofvet att komplettera de genom presterskapet tillgängliga upplysningarna har till följd deraf icke i Finland gjort sig lika kännbart som härstädes; och några ytterligare åtgärder för ändamålets befrämjande hafva icke vidtagits. Visserligen har under sistförflutna år varit påtänkt att upprätta en polistidning, men någon sådan har ännu icke kommit till stånd.

I öfrigt föras inom de olika poliskamrarna anteckningar till upplysning om personer, som gjort sig skyldiga till brott.

Schweiz.

Något för samtliga kantoner gemensamt system finnes icke tilllämpadt. I de flesta kantoner insändas uppgifter om meddelade laga kraftvunna brottmålsutslag till municipalmyndigheten i den kommun, der den dömda eger medborgarskap eller är hemortsberättigad. Der centralpolis för hela kantonen finnes, insändas sagda uppgifter i stället till centralpolisen, som förvarar uppgifterna i sitt arkiv och öfver dem uppgör register.

I vissa kantoner har systemet casiers judiciaires under senare tider börjat tillämpas. I följd af kantonernas ringa folkmängd äro dessa casiers af den enklare beskaffenhet, att en utförlig redogörelse för desamma icke torde erbjuda särskildt intresse, utan hänvisas i fråga om de till systemet hörande anordningar till hvad nedan under Frankrike finnes nämndt.

Österrike.

Genom en förordning af den 5 Mars 1853 och i sammanhang dermed stående författningar har i detta land för beredande af upplysning om dömda personer ett fullständigt system genomförts, grundande sig å s. k. Auskunftertabellen, som af domstolarna meddelas och hvilka sedermera, kompletterade med uppgifter angående verkställigheten af de ådömda straffen, förvaras hos myndigheterna i de orter, der de dömda äro födda eller bosatta.

Sådana tabeller upprättas beträffande alla, som dömas på grund af »Verbrechen» (svår förbrytelse), »Vergehen» (brott af mindre svår beskaffenhet), äfvensom på grund af »Uebertretung» (obetygligare förseelse) så snart denna är riktad mot offentlig ordning och sedlighet.

Tabellerna innehålla hufvudsakligen:

a) uppgift om den dömdas namn, ålder, födelse- och boningsort, kyrkoskrifningsort, civilstånd, familje- och förmögenhetsförhållanden, yrke och lefnadsställning samt åtnjuten skolbildning;

b) uppgift å förut ådragna bestraffningar, med angifvande af domstolens namn samt utslagets datum och aktnummer;

c) utdrag af det i hvarje fall sist meddelade utslaget;

d) uppgift rörande verkställigheten af det sist ådömda straffet, strafforten, straffets början och slut, fångens uppförande under strafftiden samt inträdd benådning.

Dessa sistnämnda uppgifter införas i tabellerna af den myndighet, som innehar närmaste uppsigten öfver det fängelse, der straffet aftjenats, för hvilket ändamål alltid vid en fånges införpassande till straffanstalten den af domstolen angående honom upprättade tabellen till förenämnda myndighet öfverlemnas.

De österrikiska kronländerna, motsvarande länen i Sverige, ehuru delvis dessa till folkmängden betydligt öfverlägsna, äro delade i s. k. Bezirke, som i viss mån kunna jemföras med våra domsagor, med en eller flera underdomstolar samt särskild förvaltning.

Hvarje bezirk sönderfaller åter i mindre församlingar, »Gemeinde», under ledning af en »Gemeindevorsteher» eller »Bürgermeister».

Kort före en fånges frigifning öfversänder fängelseförvaltningen den fullständiga Auskunftertabellen rörande honom eller ett utdrag derur till närmaste »Bezirksbehörde», på det att denna myndighet må med ledning af tabellens uppgifter kunna i tid träffa anstalter om den frigifnes vidare förpassning, anställande i arbete o. s. v.

Härefter sänder samma myndighet, för den händelse den frigifne ej är inom bezirket hemmahörande, särskilda exemplar af tabellen vidare till Bezirksbehörde såväl i den ort, der den frigifne är född, som i den ort, der han tager sin bostad. Här förvaras sedermera tabellerna under fortlöpande nummerföljd, äfvensom de dömdes namn införas i derför afsedda register. Af sist omförmälda myndigheter underrättas härjemte Gemeindevorsteher eller Bürgermeister inom den kommun, der den dömde är född eller bosatt, om den ågångna domen.

Då en domstol önskar erhålla kännedom om en tilltalads föregående bestraffningar, hänvänder den sig till Bezirksbehörde i den tilltalades sista boningsort. Skulle fullständiga uppgifter icke hos denna myndighet vara tillfinnandes, införskaffar densamma sådana från födelseorten, der ett exemplar af hvarje om den ifrågavarande personen utfärdad Auskunftertabell bör finnas, samt tillställer domstolen fullständigt utdrag. Domstolen är härefter i tillfälle att, i händelse af behof, med ledning af uppgifterna i tabellerna från vederbörande domstolar och fängelse-

förvaltningar infordra akterna rörande de tidigare brotten och straffen för kontroll och komplettering af de erhållna upplysningarna.

På sådant sätt bör den tabell, som efter den tilltalades förnyade fällande skall af den ifrågavarande domstolen upprättas, blifva i möjligaste mån fullständig jemväl beträffande uppgifterna om de förut ådragna bestraffningarna; och de felaktigheter, som möjligen visat sig i de tidigare tabellerna, böra sålunda blifva rättade.

Under förutsättning att de gällande föreskrifterna ordentligt iakttagas, hvilket uppgifves vara fallet, anses det i Österrike utbildade systemet fylla sitt ändamål; och man lärer icke för närvarande vara betänkt på att utbyta sagda system emot något annat.

Inom en viss del af den Österrikiska monarkien, Syd-Tyrolen, äro afvikande anordningar träffade, derom nedan kommer att något vidare nämnas.

II.

Norge.

För vinnande af upplysning om en tilltalads föregående bestraffningar åligger det domstol att i nämnda afseende underkasta honom förhör. I händelse den tilltalade förklarar sig förut hafva varit straffad, eller kunskap derom på annat sätt erhålles, sökas erforderliga upplysningar rörande den tilltalade i de äldre ransakningsakter, hvilka i allmänhet finnas samlade vid den straffanstalt, der han sist varit intagen, eller hos den myndighet, som gått i författning om straffets bringande till verkställighet.

För utrönande af de tidigare straffen i de fall, då den tilltalade undandrager sig att om dem lemna upplysning, och för kontrollerande af hans uppgifter, har man att anlita den sedan år 1886 i Kristiania utkommande »Polititidenden», hvilken dock ej lemnar någon ledning i fråga om de obetydligare brotten.

Uti denna tidning införas nämligen vid sidan af andra, ej hithörande notiser, uppgifter angående för den allmänna säkerheten farliga straffarbetsfångar, som under den närmaste framtiden lösgifvas.

Tidningen, som utkommer minst två gånger i veckan, förses med register och är jemväl i öfrigt inrättad i öfverensstämmelse med den svenska tidningen polisunderrättelser. Tidningen kringsändes till amtmän, underdomare, poliskammare, fogdar, länsmän, föreståndare för straff- och

tvångsarbetsanstalter m. fl. Dess redaktion ombesörjes af chefen för Kristiania opdagelses politi med bitræde af en politifuldmægtig.

Härjemte föres i Kristiania politikammare register öfver de i nämnda stad dömda personer, hvilka utgöra ett stort procentantal af rikets förbrytare; och vidare eger man i de fyra straffarbetsanstalternas protokoll uppgift om de fällande brottmålsutslag, hvilka meddelats öfver personer, som i dessa anstalter undergått sina bestraffningar, det vill i allmänhet säga de gröfre förbrytarne.

Vid de öfverläggningar, som föregingo inrättandet af polititidenden, ifrågasattes anordnandet i sammanhang dermed af straffregister efter förebild af ofvanberörda casiers judiciaires för de förbrytare, som kunde anses hafva tagit brottet till vana, kringstrykande tjufvar, personer som straffats för användande af falskt namn m. fl.

Men ehuru inrättandet af särskildt straffregister ansågs skola vara till nytta såsom möjliggörande största fullständighet och noggrannhet i uppgifterna, kom man dock till den åsigt, att om den föreslagna tidningen försåges med register för kortare tider (hvart 10:de nummer) samt sedermera med generalregister för längre tidsperioder, densamma skulle på ett väsentligen mycket mindre kostsamt och dock tillfredsställande sätt bereda tillgång till de upplysningar om förbrytares föregående vandel och lif, som med casiers judiciaires afsåges; och frågan förföll.

Några vidare åtgärder i saken hafva icke härefter i Norge vidtagits; och enligt inhemtade upplysningar lära icke heller några nya anordningar vara påtänkta.

Danmark.

I detta land har man för vinnande af kännedom om en tilltalads möjligen förut undergångna bestraffningar att tillvägagå på följande sätt.

Då en person anhålles såsom misstänkt för brott, affordras honom en fullständig förklaring öfver hans föregående lif, dervid särskildt utforskas på hvilka platser han uppehållit sig, en s. k. »*Generalia förklaring*». När detta skett, begäres för hvarje jurisdiktion (ungefärligen motsvarande en domsaga i Sverige), inom hvilken han vistats, en s. k. »straffattest», innefattande upplysning huruvida han tidigare varit inom jurisdiktionen fälld till straff och sådant undergått. Den domstol, som begärt straffattesten, får då antingen ett meddelande, att personen icke

förut varit straffad, eller, om han ådragit sig bestraffning, de rättsakter sig tillställda, som angå personen i fråga och innehålla de öfver honom fällda utslag.

För att sådant skall vara möjligt, föres inom hvarje jurisdiktion ett straffregister, som i alfabetisk ordning innehåller hvar och en inom jurisdiktionen straffad persons namn, ålder, födelseort, äfvensom uppgifter om det honom öfvergångna straff och domens datum.

Ehuru den af Köpenhamns politi utgifna tidningen »Politiefterretninger» således icke ligger till grund för domstolens kännedom om en tilltalad persons föregående bestraffningar, tjenar denna dock till att kontrollera de afgifna generalia-förklaringarna, enär tidningen innehåller meddelanden om alla de fångar, som lösgifvas från straffanstalterna efter att hafva utstått straff af »Forbedringshusarbeide», eller »Tugthusarbeide».

Dessutom innehåller tidningen uppgift om namn, födelseort och ålder för enhvar, som i Köpenhamn anhålles för en förbrytelse, äfvensom meddelande, när han frigifves af domstol eller efter utståndet straff i Köpenhamns arresthus.

Politiefterretninger anlitas äfven i icke ringa omfattning för reqvisition af straffattester. Tydligt är, att mycket besvär besparas genom reqvisitionens kungörande i tidningen i stället för dess kringsändande i särskildt utskrifna exemplar till hvarje ifrågakommande jurisdiktion; och då reqvisitionen genom införandet i tidningen blir allmänt känd, böra de fullständigaste upplysningar på sådant sätt kunna vinnas.

Slutligen har Köpenhamns politi af egen tillskyndelse, för att åvägabringa en lätt och fullständig öfversigt öfver de personer, som inom Köpenhamn gjort sig skyldige till förbrytelser, och för att förminska det arbete, som användes på upptagandet af generalia-förklaringar, infört så kallade »generalia-blad» med ett generalregister öfver förbrytare, som inom Köpenhamn lagföras eller straffas.

Enligt den i fråga härom utfärdade instruktion af den 31 Januari 1880 upprättas ett generalia-blad, enligt fastställdt formulär, för hvarje person, som utgår från Köpenhamns politis arresthus och som varit tilltalad för någon förbrytelse, som ådragit eller kunnat ådraga honom högre straff än enkelt fängelse, äfvensom för enhvar, som straffats med tvångshusarbete för lösdrifveri eller bettleri m. m.

Öfver dessa generalia-blad föres ett alfabetiskt ordnadt register i dubbel följd, ett för män och ett för qvinnor. I regeln bildar hvarje bokstaf ett band.

Generalia-bladen, hvilka för hvartdera könet förses med fortlöpande nummer, som fortsättas från det ena året till det andra, bevaras vid hufvudpolisstationen i pappaskar, hvar och en innehållande 500 blad, ordnade i *nummerföljd*.

Bladen meddela uppgift om personens namn, födelseort och födelsetid, hemort, borgerliga ställning och sista uppehållsort; om hans föräldrar, dop, konfirmation, äktenskap, hvarest han längre tider vistats, om undergångna bestraffningar; samt slutligen om sådana kroppsliga egenheter, som kunna lända till hans igenkännande m. m.

Å bladens baksida antecknas när, hvar och för hvilket brott personen anhållits, häktningsförordnandets datum, det föreliggande målets utgång samt när och till hvilken ort han lösgifvits.

Generaliabladen uppsättas i polisen under öfveruppsigt af redaktören för Politiefterretninger; och hvar gång en person, för hvilken generaliablad finnes utfärdadt, sedermera omnämnes i tidningen såsom anhållen, aflemnad till eller frigifven från straffanstalt o. s. v., bifogas generaliabladets nummer i parentes.

Dessa generaliablad innebära en viss likhet med de i Frankrike förekommande straffbulletiner.

Ryssland.

Här eger iterationen stor betydelse för straffmätningen. Enligt de författningar, som tillämpas af fredsdomrarne, hvilka ega ådöma böter intill 300 rubel och fängelse intill ett år, utgör förnyelse af samma brott inom ett år efter föregående dom alltid en försvårande omständighet och medför i vissa fall särskildt förhöjdt straff. Allmänna strafflagen angifver såsom försvårande omständighet förnyandet af samma brott eller begåendet af annat liknande brott, sedan det föregående afstraffats eller straffet derför af nåd efterskänkts, och bestämmer i särskilda fall för iteration viss högre straffskala eller att det för den ifrågakomna straffarten utsatta högsta straffmåttet skall ådömas. För vissa brott ökas straffskalan successivt ända till 5:te resan.

På grund af en kejserlig ukas den 15 Januari 1870 sammanföras inom justitieministeriet uppgifter rörande alla personer, som inom riket dömts till vissa nedan angifna straff. Dessa uppgifter publiceras genom

trycket för kortare tidsperioder och kringsändas till samtliga brottmålsdomstolar, ransakningsdomare, fredsdomare och öfverrätter.

Sedan år 1880 delas förteckningarna i två skilda grupper, den ena omfattande utslag af de ordinarie domstolarna, den andra gruppen hänförande sig till de »exceptionella», (fredsdomare m. fl.).

Uppgifterna ordnas inom hvarje utkommande häfte alfabetiskt efter de dömdas namn, samt omfatta meddelanden om dessas familjenamn och förnamn; ålder, födelseort, bostad, sysselsättning, föräldrars namn, namnet å den domstol som dömt, förbrytelsen, åberopade lagrum, ådömdt straff och dagen, då detsamma börjat verkställas.

Hvarje utkommande häfte förses å omslaget med alfabetisk förteckning å de personer, angående hvilka uppgifter i häftet innehållas.

I förteckningen skulle enligt förenämda ukas införas uppgift om alla personer, dömda till straff, ej under enkelt fängelse. Sedermera hafva emellertid förteckningarna utvidgats, så att numera deruti upptagas äfven personer, som dömts till lägre straff, såsom arrest eller böter, så snart straffet är förenadt med vissa särskilda påföljder, såsom inskränkning i personliga rättigheter, förbud att utöfva vissa sysslor m. m.

Förteckningarna skola egentligen månatligen, allt efter som de uppgöras, tillsändas vederbörande; men, enligt uppgift, sker detta ej synnerligen regelbundet. Så t. ex. emottog domstolen i Warschau först i början af November 1891 förteckningarna för Januari månad samma år.

Vid slutet af hvarje år uppgöras alfabetiska repetitionsregister, af hvilka ett hänför sig till de ordinarie och ett till de exceptionella domstolarnas utslag. Registren innehålla alla de under det förflutna året dömdas namn, förnamn och föräldrars namn.

Om en person blifvit dömd flera gånger, göres derom i registret anteckning med angifvande, huruvida han dömts andra, tredje, fjerde gången o. s. v. äfvensom deri anmärkas årgång och nummer å de föregående häften, i hvilka man har att söka den dömda.

Förteckningarna äro »hemliga», såsom redan anteckning å omslaget till hvarje häfte utvisar, och således ej tillgängliga för allmänheten.

Om emellertid en person har behof af upplysning ur förteckningarna för eget bruk, t. ex. för att styrka sin behörighet att få utöfva vissa befattningar, grunda vissa affärer eller såsom försvar i en process, för att jäfva ett vittne etc., eger vederbörande domstol meddela honom utdrag ur förteckningarna, derest så pröfvas skäligt.

Mot systemet anmärkes, att detsamma icke lemnar tillräckliga garantier för de ur förteckningarna erhållna uppgifternas riktighet. Det uppgifves vara synnerligen svårt att i registren återfinna den person, som sökes, enär i samma register ofta förekomma flera hundra namn, som äro lika; och det har ej heller kunnat undvikas, att felaktigheter insmugit sig i fråga om namnen och deras stafning, äfvensom angående ålder samt födelse- och boningsort etc.

Dessa svårigheter ökas med åren i samma mån som de alfabetiska registren utväxa; de för närvarande befintliga 20 årens register bilda volymer hvar och en om åtskilliga hundra sidor.

III.

Frankrike.

Den franska lagstiftningen stadgar i allmänhet för hvarje brott förhöjdt straff, om den brottslige förut varit till straff dömd, äfven om det förra och det senare brottet äro af olika art och oafsedt om straffet blifvit verkställdt eller ej. Behofvet att med lätthet vinna upplysning om de fällande utslag, som öfver en tilltalad förut meddelats, är således för den franska domstolen af den mest framträdande vigt.

Redan »le code d'instruction criminelle» af år 1808 föreskref upprättande vid domstolarna af alfabetiska register öfver dem, som dömts till fängelse eller svårare straff, summariskt angifvande brottet och straffet. För hvarje månad skulle till såväl justitie- som inrikesministeriet insändas kopior af dessa register. Härigenom bildades i dubbla exemplar ett för hela landet gemensamt straffregister. Men detta intog slutligen det omfång, att största svårighet gjorde sig gällande vid genomsökandet af de vidlyftiga förteckningarna, der uppgifterna måste inskrifvas allt efter som de inkommo och någon fullständig alfabetisk ordning således icke kunde genomföras. Till förbättring häraf vidtogs år 1833 den åtgärden, att detta i vanlig bokform upplagda register utbyttes mot samlingar af rörliga »bulletiner», hvilka ständigt kunde sins emellan hållas i sträng alfabetisk ordning, fördelade i lätt öfverskådliga, mindre grupper.

Dessa i Paris befintliga samlingar af straffuppgifter, »les sommiers judiciaires», voro emellertid tillgängliga endast för polismyndigheterna och innefattade ej alla behöfliga uppgifter. För att mera fullkomligt tillgodose domstolars och åklagares behof af kännedom om ådömda bestraffningar och samtidigt ligga till grund för meddelanden om fräjd, så väl till ledning för myndigheter vid uppgörande af vallängder och jurylistor m. m. som ock till de enskildes tjenst, inrättades, jemlikt ett cirkulär den 6 November 1850, de så kallade »casiers judiciaires».

Härvid följdes den grundtanken, att för ett visst större område sammanföra skriftligen affattade uppgifter från rikets domstolar om straff, som ådömts inom samma område födda personer, samt att ordna och förvara sjelfva dessa skriftliga originaluppgifter efter förebilden af ofvannämnda sommiers judiciaires, hvilka emellertid fortfarande för polisändamål bibehöllos. Att sammanföra straffuppgifterna på ett ställe för hela landet ansågs icke lämpligen kunna ske. Dels befarade man, att i anseende till landets stora folkmängd en enda gemensam casier skulle allt för mycket utsvälla. Dels gjorde de ännu vid ifrågavarande tidpunkt mångenstädes ganska ofullkomliga kommunikationerna förbindelsen med en centralpunkt för hela riket mindre lätt. Vidare ansågs för kontrollerande af straffuppgifterna af vigt att å den punkt, dit de insamlades, hafva tillgång till »civilregistren», innehållande upplysningar motsvarande dem, som förekomma i våra kyrkoböcker. Dessa civilregister förvaras vid underdomstolarna i arrondissementen; och med afseende härå fann man fördelaktigast att dit förlägga de nya casiers.

Uppgifterna samlas i fråga om hvar och en inom Frankrike född person, rörande hvilkens födelseort visshet erhålles, vid den »tribunal de première instance» eller, såsom den äfven kallas, »tribunal d'arrondissement», inom hvars jurisdiktion — i allmänhet motsvarande arrondissementsområdet — den dömda är född.

Beträffande dem, hvilka äro födda i utlandet eller i de transatlantiska kolonierna, äfvensom rörande dem, hvilka icke i civilregistren finnas omnämnda, samlas uppgifterna sedan år 1855 uti justitieministeriets statistiska byrå i Paris, der för ändamålet finnes inrättad en särskild s. k. »casier central».

Uppgifter till casier d'arrondissement eller casier central ingå från domstolarna ej mindre rörande alla laga kraftvunna utslag, genom hvilka allmän domstol eller krigsdomstol dömt till straff för brott, af hvilket slag som helst med undantag allenast af rena polisförseelser och öfverträdelser af

skogs- och tullförfattningarna med flera dylika förordningar, i fall då ej högre straff än böter ådömts, än äfven rörande sådana likaledes laga kraftegande utslag, genom hvilka advokat eller tjensteman ålagts viss disciplinär bestraffning eller någon försatts i konkurs eller återfått förut fråndömda medborgerliga rättigheter eller minderåriga under 16 års ålder öfverlemnats till allmän uppfostringsanstalt.

Så snart ett utslag af ofvannämnda innehåll vunnit laga kraft, derom den dömande domstolen alltid sjelf eger kännedom, uppsättes af den vid domstolen anställde »greffier» (aktuarie) en uppgift, kallad *bulletin n:o 1*, angifvande den dömdes namn, af hvilka familjenamnet utmärkes med större stil, hans föräldrars namn, hans födelsedag, födelse- och boningsort, yrke, domstolens namn, ådömdt straff, brottet och tiden för dess begående samt tillämpade lagrum, hvarjemte antecknas, om den dömde eger barn och i så fall huru många, äfvensom andra förhållanden, som honom angå. Sedan uppgiften granskats och försetts med påskrift af den vid domstolen tjenstgörande allmänne åklagare, insänder denne uppgiften till närmaste öfverrätt, hvilken åter i sin tur föranstaltar om densammas öfverlemnande till vederbörande casier.

Sedan uppgiften, som skrifves å blankett af starkt papper och faststäldt format, 25 cm. i höjd och 18 cm. i bredd, inkommit till casiern, granskas densamma med ledning af det vid domstolen befintliga civilregistret för arrondissementet i ändamål att tillse, det meddelandena om den dömdes födelsetid, födelseort m. m. äro riktiga. I händelse den dömde icke finnes upptagen i civilregistret, sändes bulletinen till casier central i justitieministeriet.

De inkomna bulletinerna ordnas alfabetiskt efter den dömdes familjenamn och förvaras i särskildt inrättade skåp, försedda med fack, ett eller flera för hvarje alfabetets bokstaf.

Förekomma flera bulletiner angående en och samma person, läggas de alla tillsammans kronologiskt inom ett konvolut, hvarpå tecknas personens namn. Finnes en person dömd under olika namn, utskrifvas vid casiern särskilda bulletiner för hvarje namn med hänvisning till hufvuduppgiften. Så sker äfven för gift qvinna, i fråga om hvilken hufvuduppgiften utskrifves under det familjenamn, hon såsom ogift burit, samt hänvisningsblankett ifylles med hennes mans familjenamn.

Vid casier central iakttages dessutom, att bulletinerna strängt delas i sådana, som afse franske undersåtar, hvilkas födelseort icke är känd, och sådana, hvilka afse utlänningar.

Den noggrannhet, som vid ordnandet iakttages, möjliggör i de flesta fall att med lätthet återfinna uppgifterna rörande en viss person. Till ytterligare säkerhet, att ej vid meddelande af upplysningar ur casiern någon uppgift förbises, och till kontroll i öfrigt är stadgadt, att vid hvarje domstol skall föras ett särskildt alfabetiskt namnregister öfver alla i dess casier förvarade bulletiner, ett stadgande, som dock ej strängt efterföljes.

Till förekommande deraf, att de särskilda casiers ej i det oändliga tillväxa, är föreskrifvet, att bulletiner rörande dem, om hvilkas död säker underrättelse erhålles, skola afskiljas, äfvensom att hvart tionde år en utgallring skall företagas af de bulletiner, som angå personer, hvilka uppnått mer än 80 års ålder.

Dessa föreskrifter hafva visserligen icke kunnat hindra, att en del casiers nått en betydande omfattning, som i viss mån försvårar deras användande; men upplysningarna jämväl från dessa omfångsrika casiers lemnas fortfarande med erforderlig skyndsamhet och ordning.

Hvarje meddelande eller utdrag ur casiern lemnas i form af en *bulletin n:o 2,* enligt faststäldt formulär.

Begäran om sådant utdrag ställes till allmänne åklagaren, le procureur de la république, vid den domstol, der casiern finnes.

Utdrag lemnas till:

dömande myndigheter och allmänne åklagare;

myndigheter, tillhörande statsförvaltningen; samt

enskilde.

Bulletinen n:o 2, hvilken i hvarje fall af den reqvirerande måste betalas och bör expedieras inom 48 timmar, innefattar ett sammandrag af alla i casiern befintliga bulletiner n:o 1 rörande den person, om hvilken upplysning begäres, eller, i händelse ingen bulletin om honom finnes, ett enkelt meddelande derom. I fråga om utslag rörande minderåriga lemnas ur casiern utdrag allenast till domstolar och allmänne åklagare; och till undvikande af misstag härutinnan är stadgadt, att till casiern ingående bulletin rörande brott, föröfvadt af minderårig, skall skrifvas å färgadt papper, så att förhållandet genast uppmärksammas.

Enligt hvad ofvan nämnts, lemnas utdrag ur casiern äfven till enskilde.

Ursprungligen var medgifvet för en hvar att utbekomma sådant om hvem som helst annan, dock under det vilkor, att »allvarliga och giltiga skäl» dertill förefunnes. Då emellertid denna rättighet började alltmera missbrukas, blef genom cirkulär den 4 December 1884

uttryckligen förbjudet att lemna utdrag ur casiern till tredje person, d. v. s. till annan enskild, än den uppgiften afsåge. Detta stadgande har dock ej visat sig tillfyllestgörande. Den enskilde kan lätt af arbetsgifvare m. fl. tvingas att, för vinnande af anställning eller vissa förmåner, om sig förete utdrag ur casiern. Det har ock gått derhän, att nu mera inom Frankrike knappast någon kan vinna en tjenst hos vare sig staten eller enskild person utan att uppvisa sådant utdrag; och årligen lemnas på enskildes begäran omkring 170,000 dylika.

Nu anmärkta olägenhet har framkallat ett den 22 Oktober 1891 för senaten framlagdt lagförslag, afseende vissa ändringar uti den ifrågavarande institutionen.

Enligt detta förslag blifva utdragen ur casiern af två slag: bulletin n:o 2 och bulletin n:o 3.

Bulletin n:o 2, som innefattar ett fullständigt utdrag, lemnas till domstolar och allmänne åklagare, samt — utom hvad angår minderåriga i vissa fall — till statsministerierna.

Bulletin n:o 3 utlemnas till den, hvilken uppgiften afser, men icke i något fall till tredje person, samt upptager icke meddelanden om brott, hvilka begåtts af minderåriga och icke föranledt högre ansvar än 6 månaders fängelse, eller om brott, för hvilka ådömts allenast fängelse intill 1 månad eller böter intill 500 francs, såvida de ej beröra »la probité et l'honneur», ej heller om straff första gången för mindre svåra brott (délits), sedan 7 år förflutit från straffets aftjenande, och för svåra förbrytelser (crimes) sedan 15 år förflutit efter det straffet blifvit undergånget. Gör sig den dömda skyldig till återfall i brott, bortfaller nu nämnda inskränkningar utom i afseende å de lindrigaste brotten, om hvilka fortfarande intet meddelande i bulletinen n:o 3 lemnas.

Tillika innehåller nu omnämnda förslag föreskrift, att å bulletin n:o 1 skall göras anteckning om tilldelad nåd m. m., äfvensom att densamma skall meddela den dömdas *antropometriska signalement* i de fall, då sådant tagits.

Då det kan ligga i den tilltalades intresse att, der han förut varit straffad, hemlighålla sitt rätta namn i afsigt att omöjliggöra upplysningars vinnande om hans tidigare förhållanden, har det ansetts af vigt att på annat sätt, oberoende af den tilltalades uppgifter, kunna bestämma hans individualitet. För sådant ändamål hafva under de senaste åren i Frankrike träffats följande anstalter.

Likasom i Sverige, hade hos de större städernas polismyndigheter börjat samlas fotografier af de svårare förbrytarne; men sedan fotografisamlingarna nått en betydligare omfattning, visade sig allt svårare att utan annan ledning än porträttlikheten återfinna fotografien af en person, som dolde sitt rätta namn. I anledning deraf förfors sålunda:

Vid fotograferingen uppmättes på förbrytaren, der han nått vuxen ålder, hufvudets längd, dess bredd, långfingrets längd, venstra fotens längd och slutligen kroppslängden.

Sedan fotografierna delats efter kön, blefvo inom de olika könen porträtten ordnade efter de olika måtten, med iakttagande af tredelning, så att först hela samlingen delades efter hufvudenas längd i korta, medelstora och stora, derefter hvarje af dessa grupper fördelades efter hufvudenas bredd i smala, medelbreda och breda etc.

På detta sätt erhölls slutligen i hvarje underafdelning endast 10 fotografier, som sins emellan egde ungefär samma måttbestämningar. Då nu en förbrytare ånyo kom under tilltal, togos åter de angifna måtten, och enär dessa hos en vuxen person i det närmaste förblifva oförändrade under hela hans återstående lifstid, mötte ingen svårighet att med ledning af måtten uppsöka den underafdelning, der hans fotografi borde finnas, och bland der befintliga porträtt återfinna det rätta.

Då det emellertid ansågs för dyrt att taga fotografiporträtt af andra förbrytare än dem, som förvarades i de större fängelserna, nöjde man sig i afseende å öfriga med allenast måttbestämningarna, än ytterligare tillökade med uppgifter om längden från armbågen till långfingrets spets, örats längd m. m.

Genom dessa »antropometriska» mått, med noggrannhet uppsamlade och klassificerade, är det möjliggjordt att, äfven då en person förtiger sitt rätta namn, bestämma hans individualitet och derefter om honom erhålla upplysningar ur vederbörande casier judiciaire.

Kostnaden för de i Frankrike bildade casiers judiciaires bestrides hufvudsakligen genom afgifterna för utdragen af desamma. I allmänhet äro inga särskilda personer för dem anställda, med undantag likväl för casier central, hvilken står under ledning af en föreståndare med biträde af ett mindre antal tjenstemän.

Italien.

I detta land hafva casiers judiciaires efter fransk förebild inrättats på grund af ett dekret af den 6 December 1865.

Casier judiciaire skall finnas vid hvar och en af landets 161 korrektionstribunaler, de egentliga underdomstolarna i brottmål, och omfatta alla öfver personer, födda inom domstolsdistriktet, meddelade laga kraftvunna utslag, genom hvilka dömts till straff för brott, som förutsättas i allmänna strafflagen, äfvensom frikännande utslag, utslag rörande minderåriga, som saknat förmåga att bedöma handlingens brottslighet, beslut om efterskänkande eller mildring af straff genom kongl. nåd samt om återinsättande i frändömda rättigheter.

I justitieministeriet finnes en casier central afsedd för dem, hvilkas födelseort är okänd eller som äro af utländsk nationalitet.

Till casiern ingående straffbulletin skall innehålla jemväl uppgift, huruvida den dömdes föräldrar lefva eller äro döda samt angifva »hufvudsakliga kännetecken och karakteristiska märken» å hans person.

I händelse icke genom dopattest eller genom andra handlingar kan styrkas, hvarest den dömde är född, ehuru han uppgifvit viss ort för sin födelse, skall bulletinen upprättas i tre exemplar, af hvilka ett sändes till korrektionstribunalen inom det distrikt, der det ifrågavarande utslaget meddelats, ett till casier central samt ett till tribunalen i den uppgifna födelseorten. Kan den dömde icke lemna något meddelande om sin födelseort, sändes det tredje exemplaret till domstolen i hans sista stadiga boningsort.

Om utslaget omfattar flera personer, uppsättes en bulletin för hvar och en af dem, men å hvarje bulletin anmärkas namnen å de öfrige dömde med angifvande af deras födelseort.

Har den dömde förut varit sakfälld, antecknas öfverst å bulletinen ordet »recidivist».

För upprättandet af straffbulletinen, om hvars expedierande anteckning skall göras i marginalen till det inneliggande utslaget, eger domstolens greffier uppbära ersättning med 50 c., som af den dömde bekostas.

Vid ankomsten af en för domstolens casier afsedd bulletin, hvilken först tillställes allmänne åklagaren, gör denne anmärkning härom i ett kronologiskt register, hvarefter bulletinen öfverlemnas till greffiern, som i ett alfabetiskt kontrollregister inför anteckning om den dömdes och hans föräldrars namn, om hans födelseort samt den dömande domstolens namn och utslagets dag. Bulletinen inlägges härefter i casiern, dervid iakttages, att alla bulletiner om en och samma person skola förvaras tillhopa inom ett färgadt pappersomslag.

Med ledning af nämnda register är det lätt för allmänne åklagaren att vid de inspektioner af casiern, han har till åliggande att vissa gånger om året företaga, förvissa sig om befintligheten af alla inkomna bulletiner.

I fråga om utlemnandet af utdrag ur casiern är stadgadt, att sådana må utgifvas jemväl till enskilde, så snart desse för sin anhållan i nämnda syfte kunna förete sannolika och talande skäl, samt att anteckningar skola vid casiern föras öfver alla utlemnade utdrag.

Ur casiern afskiljas de bulletiner, hvilka innehålla uppgift om utslag, som genom målets återupptagande blifvit upphäfda, samt angående döde.

Från straffanstalterna lemnas i sistnämnda afseende förteckningar å aflidne fångar; och enskilde äro berättigade att mot företeende af bevis om anförvandters död från casiern utbekomma de orginalbulletiner, som desse angå.

I Portugal

framlades redan 1862 ett förslag till lag angående införandet af casiers judiciaires, men denna lag trädde för landet i dess helhet i kraft först år 1873. Redan på grund af ett dekret den 28 Augusti 1863 anordnades dock inom landets kolonier dylika casiers, nemligen vid hvarje kolonialdomstol, med en casier central i marinministeriet.

De portugisiska casiers, benämnda »registo criminal», ansluta sig nästan fullkomligt till de franska och italienska, hvarför någon vidare redogörelse för desamma icke torde här erfordras.

I Syd-Tyrolen

består en de franska casiers judiciaires liknande inrättning, som dock endast utbildat sig på grund af praxis.

Till de särskilda bezirksrätterna insändas uppgifter angående utslag, som i fråga om de inom bezirket hemortsberättigade meddelats af derutom belägna domstolar. Dessa inkomna skriftliga originaluppgifter ordnas och förvaras vid bezirksrätten tillika med de af densamma sjelf uppgjorda förteckningar öfver egna utslag; och ur det sålunda bildade registret meddelas på myndighets begäran så kallade »Fedine», intyg angående tilltalades förut ådragna bestraffningar.

Tyskland.

Ehuru i mindre grad, än i Frankrike, är dock kännedomen om en tilltalads tidigare bestraffningar äfven enligt den tyska lagstiftningen af ingripande vigt för ett rätt utmätande af straff.

Hvar och en som förut gjort sig förfallen till straff två gånger för tjufnadsbrott eller »Hehlerei» (undandöljande af olofligen tillgripet gods eller annan efterföljande delaktighet i tjufnadsbrott) eller en gång för rån och, efter att helt eller delvis hafva aftjenat dessa straff, ånyo gör sig skyldig till någon af nämnda förbrytelser, ådrager sig derför enligt strafflagen för tyska riket ett straff, som skall utmätas efter förhöjd latitud.

I öfrigt inverka förut begågna brott såsom försvårande omständigheter.

För beredande af tillgång till nödiga upplysningar angående de tilltalades föregående förhållanden funnos sedan gammalt uti åtskilliga af de tyska staterna inrättade straffförteckningar af en eller annan art. Efter det Tyska rikets bildande blef behofvet af likhet och samverkan de olika staterna emellan äfven i förevarande afseende allt kännbarare; och efter pröfning af de olika system, som erbjödo sig till mönster, beslöts inrättande af straffregister, »Strafregister», med de franska casiers

judiciaires till förebild, efter gemensamma grunder för hela riket. Förordning i ämnet utfärdades af förbundsrådet den 16 Juni 1882.

Till tydliggörande af de angående sagda register gällande bestämmelser torde böra förutskickas följande anmärkning. De s. k. *Amtsgerichte*, amtsrätterna, utgöra inom samtliga staterna första instansens domstolar i mindre civila mål samt bestå af en amtsdomare, hvilken, jemte två »Schöffen», äfven är domare i mindre kriminella mål, då domstolen antager benämningen Schöffengericht. De s. k. *Landgerichte*, landrätterna, hvilkas hela antal utgör 171, äro andra instansens domstolar i mål, som afdömts af amtsrätterna, men utgöra första instans i alla saker, som öfverstiga dessas befogenhet.

Straffregister skola föras:

1:o) hos de myndigheter, som af regeringarna i rikets särskilda stater bestämmas, angående dömde, hvilkas födelseort är belägen inom de nämnda myndigheternas distrikt, dervid uppsigten och ledningen af registerföringen alltid åligger åklagareembetet vid landrätterna;

2:o) hos riksjustitieministeriet i Berlin rörande personer, hvilkas födelseort är belägen utom riksområdet eller icke kan utrönas.

I registret inflyta uppgifter om alla såväl allmänna som militära domstolars och konsulatdomstolars lagakraftvunna utslag, genom hvilka ådömts straff på grund af »Verbrechen» och »Vergehen» äfvensom på grund af »Uebertretung» i fall af lösdrifveri och liknande förseelser, då »Haft» (enkel arrest) ådömts.

Dock behöfva ej upptagas utslag i enskildt instämda mål samt i mål rörande åverkan å skog eller åker och äng, öfverträdelser af föreskrifter om offentliga skatters och pålagors uttagande och vissa militära förbrytelser.

I registren upptagas vidare polismyndighets beslut, genom hvilka förordnats om lösdrifvares och andra personers intagande i arbetshus eller användande i allmänt arbete. Slutligen upptagas från utlandet ingående meddelanden om bestraffningar, som derstädes ådömts tyska medborgare.

Uppgifterna angående de meddelade utslagen uppsättas och expedieras antingen af den myndighet, som har att gå i författning om straffverkställigheten, af åklagaren eller, då polismyndighet fällt utslaget, af denna. I fråga om de militära domstolarna gälla särskilda föreskrifter.

Ifrågavarande uppgifter skola i regel inom fjorton dagar efter det utslaget vunnit laga kraft insändas, om den dömdes födelseort är känd och belägen i Tyskland, till den registrerande myndighet, inom hvilkens område födelseorten finnes, eller, om den myndighet, som har att meddela uppgiften, icke skulle hafva sig bekant, hvilken den registerförande i det särskilda fallet är, till åklagaren vid den landträtt, inom hvars domvärjo födelseorten är belägen. I sistnämnda fall åligger det landträttens åklagare att, derest registret ej vid landträtten föres, befordra uppgiften vidare till rätt registreringsmyndighet.

Är födelseorten icke känd eller belägen utom Tyskland, insändas uppgifterna till riksjustitieministeriet.

Meddelandena ske genom öfversändande af ifyllda blanketter af starkt papper, bestämda till storlek, format och färg, s. k. Vermerken. Dessa benämnas »Strafnachricht A» i alla fall, utom då beslutet meddelats af polismyndighet, i hvilken händelse de betecknas såsom »Strafnachricht B».

Strafnachricht A tryckes på hvitt, Strafnachricht B på blått papper. Båda hålla 25,5 centimeter i höjd och 19,2 centimeter i bredd.

Straffuppgifterna meddela i tydlig skrift:

den dömdes familjenamn i *stor stil* (för qvinnor födelsenamnet) äfvensom binamn och dopnamn, af hvilka det vanliga tilltalsnamnet bör understrykas;

föräldrarnas namn;

födelsedag och ort;

boningsort och yrke;

civilstånd (om gift, makens namn);

utdrag af det ifrågavarande utslaget med uppgift om domstolens namn, utslagets datum, brottets art och åberopade lagrum;

straffet.

Är något af de förhållanden, om hvilka underrättelse bör lemnas, ej kändt eller är någon uppgift ej fullt säker, bör sådant särskildt anmärkas.

Förekommer tvifvel om riktigheten af den uppgifna födelseorten, skall jemte den straffuppgift, som aflätes till registret i den uppgifna födelseorten, sådan äfven tillställas registret i det distrikt, der den dömde vanligen bott eller, om han ej haft stadig vistelseort, der han senast uppehållit sig; och bör dervid alltid å hvardera uppgiften anmärkas, hvar det andra exemplaret finnes.

Om under en ransakning uppdagas, att den tilltalade tidigare dömts under falskt namn, eller att hans föregående bestraffningar icke å vederbörligt ställe registrerats, skall föranstaltas derom, att rättelse härutinnan följer.

Använder den tilltalade olika familjenamn, skall för hvarje namn uppsättas en särskild straffuppgift med hänvisning till den eller de öfriga.

Blir ett meddeladt utslag, derom straffuppgift aflåtits, genom ransakningens återupptagande upphäfdt, skall underrättelse derom lemnas till vederbörande register, äfvensom anteckning om förhållandet skall göras å den förut inkomna straffuppgiften.

Angående formen för registerföringen är stadgadt, att registren skola innehålla de inkomna straffuppgifterna i original och att dessa skola alfabetiskt ordnade förvaras i stängdt rum. Det åligger den, som har vården af registret sig ombetrodd, att vid ankomsten af en straffuppgift tillse, att densamma är fullständig, och, om möjligt, på grund af »die Standesregister» pröfva riktigheten af de lemnade meddelandena om den dömdes s. k. personalia, särskildt födelseorten. Befinnes straffuppgiften i något afseende oriktig, återsändes den för granskning och rättelse till den myndighet, som aflåtit densamma. Förekommer ej anmärkning, inlägges uppgiften i sin alfabetiska ordning i registret, dervid för gifta qvinnor födelsenamnet är bestämmande.

Alla straffuppgifter rörande en och samma person förvaras tillsammans inom ett omslag, försedt med påskrift om den dömdes namn.

Från registren afskiljas de uppgifter, som röra personer, hvilka öfverskridit sitt 70:de år, eller hvilkas död blifvit för den registerförande myndigheten trovärdigt styrkt.

Ur registren meddelas upplysningar kostnadsfritt till domstolar samt andra offentliga myndigheter och tjenstemän i Tyskland. Begäran om dylik upplysning framställes enligt skriftligt formulär, som insändes till registret uti den ifrågavarande personens födelseort. Den registerförande meddelar upplysningen genom ifyllande af de derför afsedda punkter i sjelfva det ingångna formuläret, något som ofta länder till stor lättnad i arbetet. I händelse uppgift om personen ej i registret förekommer, inskränker sig hela besväret med formulärets ifyllande till att i satsen: »är enligt registret ..... dömd», inskrifva ordet *icke*.

Skulle den person, om hvilken upplysning begäres, icke vara född inom distriktet, återställes formuläret med anteckning om förhållandet.

I händelse anhållan gjorts om telegrafiskt svar, afsändes förutom telegram äfven skriftligt meddelande.

I hvad mån utländska myndigheter emot lösen eller kostnadsfritt ega erhålla del af registren, beror på regeringarna i rikets särskilda stater att afgöra.

Enligt förbundsrådets omförmälda förordning tillkommer det jemväl dessa regeringar att träffa de närmare bestämmelser, som för hvarje stat kan finnas af nöden för registrens upprättande; och äro i enlighet härmed inom de olika staterna särskilda promulgationsförordningar utfärdade.

För **Preussen**

gäller i sådant afseende en förordning af den 12 Juli 1882.

Enligt denna böra i uppgifterna antecknas äfven faderns stånd och, om boningsorten är en större stad, gata och husnummer.

Registren föras och utdrag ur dem lemnas af sekreterarne vid landträtternas åklagare-embeten. Uppgifterna hållas förvarade i skåp, som innehålla erforderligt antal fyrhörniga fack motsvarande storleken af straffuppgifterna A och B. Antalet blad i hvarje fack bör ej öfverstiga 350—400.

De inkommande uppgifterna inläggas i registret, för så vidt de vid granskning finnas rätteligen tillhöra detsamma, en gång i veckan. Vid inläggandet i facken uppmärksammas, att beträffande ofta förekommande namn, hvilkas stafningssätt är vexlande, såsom Schultz, Schultze, Schulz etc. ej för stor vigt fästes vid stafningen. Såsom lämpligt framhålles, att särskildt fack användes för hvarje sådant allmänt förekommande namn.

Öfver de till registret inkommande straffuppgifterna samt de utgående upplysningarna föres dagbok, hvarjemte i en särskild notisbok antecknas hvad i öfrigt kan förefalla.

Genom en förordning den 6 oktober 1887 gafs åt de preussiska straffregistren en ytterligare användning.

Då en person, som håller sig undan för brott, af en eller annan orsak efterspanas, eger den myndighet, som gör efterspaningarna, att till straffregistret i den söktes födelseort insända en s. k. »Steckbrief-

nachricht» af samma format som de vanliga straffuppgifterna, men utskrifven på rödt papper. Då en sådan Steckbriefnachricht inkommit till registret, efterses, om någon straffuppgift angående den efterspanade finnes; och om härvid af straffuppgift framgår, att den efterspanade finnes intagen å straffanstalt, eller hvarest han eljest sannolikt vistas, återsändes den inkomna blanketten med upplysning härom.

Vinnes deremot icke någon sådan upplysning, lägges blanketten till förvar på vanligt sätt bland straffuppgifterna. Nu kan efter någon tid inträffa, att begäran om registerutdrag angående samma person ingår från domstol eller annan myndighet, eller ock att straffuppgift om honom till registret inkommer. I båda fallen kan härigenom vinnas kännedom om personens vistelseort; och från registret skall då genast underrättelse om förhållandet aflåtas till den spanande myndigheten.

Inkommen Steckbriefnachricht, som i nyssnämnda händelse återsändes, bevaras i annat fall, derest icke efterlysningen återkallas, i tre års tid vid registret, hvarefter densamma förstöres.

Slutligen har genom en förordning den 3 November 1890 träffats en del bestämmelser i syfte att rensa registren från ej vidare behöfliga straffuppgifter samt på annat sätt underlätta deras användande.

Polismyndigheterna i de särskilda orterna, som från allmänne åklagarne erhålla meddelanden angående alla laga kraftvunna fällande brottmålsutslag, skola genom jemförelse mellan dessa meddelanden och de af dem sjelfva förda dödregister eller de dödförteckningar, som dem från andra myndigheter tillställas, för hvart halft år undersöka om och i så fall hvilka inom deras distrikt födda straffade personer under halfåret aflidit, och öfver de aflidna till vederbörande straffregister insända uppgift.

Likaså åligger det föreståndare för straff- och förbättringsanstalter att lemna vederbörande register underrättelse angående straffade, som inom sagda anstalter dött.

Med ledning af dessa uppgifter skola vid registren företagas utgallringar, hvilka böra anställas dels under hand i sammanhang med nedläggandet af nyinkomna straffuppgifter och dels vid särskild genomgående granskning, som för hvarje fack bör ske en gång hvart annat år.

De afskilda straffuppgifterna skola bevaras i ytterligare tio år, hvarefter de under kontroll förstöras.

Vidare anbefalles att för registrets öfverskådlighet sönderdela detsamma så mycket som möjligt i flera fack för underafdelningar af de särskilda bokstäfverna och vid allmänt förekommande familjenamn jemväl efter förnamnen.

Till lättnad vid meddelandet af utdrag ur registren bestämmes slutligen att, derest någon blifvit dömd mer än tre gånger för en och samma »Uebertretung» af mildare art, endast de tre sista förseelserna skola något utförligare i utdraget omnämnas, hvaremot de tidigare endast till antalet angifvas, allt för så vidt icke den reqvirerande uttryckligen begär ett fullständigt utdrag.

För **Bayern**

lemnas särskilda föreskrifter i en förordning af den 24 Juli 1882.

Straffregistren föras af åklagarne vid amtsrätterna och de med dessa förbundna Schöffenrätterna, de s. k. »Amtsanwälte».

I registren upptagas jemväl meddelanden ej mindre om utslag i mål, som anhängiggjorts efter enskildt åtal, dock i ärekränkningsmål endast då frihetsstraff ådömts, än äfven om utslag på grund af Uebertretung jemväl utan att Haft ådömts, då förseelsen är af betydelse för bedömande af personens pålitlighet och redbarhet med afseende å hans borgerliga vandel o. s. v.

Rörande brott af den art, att återfall i desamma medföra straff efter högre latitud, såvida föregående straff helt eller delvis undergåtts eller af nåd efterskänkts, skall å de i registret förvarade straffuppgifterna anmärkas, när straff verkställts eller benådning inträdt. Underrättelse härom lemnas till registret så i ena som i andra fallet af åklagareembetet vid vederbörande domstolar.

Enligt promulgationsförordning för

Sachsen

den 28 Augusti 1882 meddelas straffunderrättelser endast i de uti förordningen den 16 juni 1882 bestämda fall, dock att uppgift lemnas äfven om utslag efter enskildt åtal, der målets fullföljd öfvertagits af allmän åklagare.

Om i samma utslag ådömas straff för flere brottsliga handlingar och om enligt gällande föreskrifter straffuppgift skulle meddelas endast i fråga om vissa af dessa brottsliga handlingar, iakttages, att der särskildt straff finnes utsatt för de öfriga, dessa alldeles uteslutas ur straffuppgiften, men att, der samtliga brotten äro belagda med gemensamt straff, de brott, som ej skulle i och för sig föranleda straffuppgift, väl omnämnas, men endast i allmänna ordalag. I fråga om utslag rörande stöld, rån, bedrägeri samt efterföljande delaktighet i tjufnad bör meddelas uppgift jemväl om tiden för brottets begående samt för straffets början; och skulle straffet ej tagit sin början vid hufvuduppgiftens insändande, skall, sedan straffet börjat, en tilläggsuppgift meddelas.

Likaså sker vid inträdd eftergift af straffet.

Har den dömde vid den tid, då straffuppgiften skulle afsändas, uppnått 70 år eller aflidit, inhiberas uppgiften.

Registren föras vid amtsrätterna af amtsdomrarne med biträde af underordnade tjenstemän.

Öfver de vid domstolen i de alfabetiskt ordnade facken inlagda uppgifterna föras inga särskilda namnförteckningar; men öfverst i hvarje fack bör ligga en lista, hvari antecknas dels dagen, då de deri befintliga uppgifterna inkommit, och dels dessas totalsiffra.

Vid skeende revision antecknas i listorna, huruvida samtliga uppgifterna befunnits i ordning på sin plats, äfvensom der anmärkes, om någon uppgift aflägsnats såsom rörande död eller 70-årig person.

Straffuppgifter, som inkomma från utlandet, öfverföras å de vanliga formulären och nedläggas i facken, hvarjemte originalen afskildt bevaras.

Beträffande meddelandet af utdrag ur registren märkes, att hvarje sådant tills vidare aflåtes till åklagaren inom det af landets 24 bezirk, till hvilket den ifrågavarande personen hör, för att der kompletteras på grund af de tillförene inom bezirket förda anteckningar öfver dömde förbrytare, hvarefter utdraget sändes vidare till den reqvirerande.

Till enskilda personer meddelas utdrag ur registret endast för rättsliga ändamål och efter medgifvande af amtsdomaren.

För **Würtemberg**

är genom en förordning af den 18 September 1882 föreskrifvet, att straffregistren skola föras inom de särskilda kommunerna af deras föreståndare (Ortvorsteher) under uppsigt af åklagareembetet vid landträtten. Till registrens bildande och snara fullständigande insamlades genast vid deras upprättande uppgifter om tidigare brottmålsutslag från förut i landet befintliga strafförteckningar.

Uppgift om sådana utslag, genom hvilka endast förordnats om böters förvandling eller sammanläggning af straff, skola icke till registren meddelas, hvaremot underrättelse lemnas äfven om straff, ådömda efter enskildt åtal, der allmän åklagare öfvertagit målets fullföljd.

I hvarje fall skall, då uppgift till registret aflåtits, anteckning derom göras å akten i målet.

Jemte de till *födelseorten* ingående uppgifterna lemnas sådana jemväl till den ort, der den dömde är inom Würtemberg skrifven såsom fast boende eller, om han så ej är, till hans sista vistelseort derstädes, för att i nämnda orts straffregister upptagas. Till endera af sistnämnda orter ingå äfven uppgifter angående åtskilliga mindre förbrytelser, såsom åverkan å skog samt åker och äng m. fl., om hvilka brott underrättelser icke behöfva till registret i födelseorten lemnas.

För **Baden**

gäller en promulgationsförordning af den 19 September 1882.

Utöfver de i den allmänna förordningen af den 16 Juni 1882 bestämda fall skola med afseende å personer, födda inom Baden, meddelas straffunderrättelser ej mindre i mål som på enskildt åtal anhängiggjorts, men hvilkas fullföljande af allmän åklagare öfvertagits, än äfven i fråga om åtskilliga polisförbrytelser, öfverträdelser af föreskrifter till befrämjande af säkerhet och ordning på allmänna vägar och platser m. m.

Straffregister föres vid hvarje amtsrätt af dervarande registrator. Denne har att granska de inkommande uppgifterna enligt de vid amtsrätterna förvarade Standesregister. Före uppgifternas inläggande i vederbörliga fack, hvilket bör ske för hvarje vecka med afseende å de derunder inkomna uppgifterna, öfversänder registratorn en kort

underrättelse om hvarje inkommen uppgifts innehåll till Bürgermeisteramtet — kommunalstyrelsen — i den dömdes födelseort, der dessa underrättelser sedermera antecknas i församlingsregistraturet.

De anmärkningar, som af den registerförande af en eller annan anledning göras i Strafnachricht *A*, införas med *rödt* bläck.

Öfver alla inlagda och utgifna straffunderrättelser föres och afslutas årligen en notisbok, i hvilken tillika, för hvarje gång ett fack genomgåtts för afskiljande af uppgifter etc., derom göres anteckning. För kontrollerande af registerföringen åligger dessutom förste åklagaren vid landträtten att årligen anställa inspektion vid några inom hans område belägna amtsrätter.

I fråga om kostnaderna för institutionen meddelas från Preussen, att utgifterna för straffregistrens första uppsättande belöpte sig i genomsnitt till 500 mark för hvarje; och som de särskilda registrens antal utgör 92, har den ursprungliga kostnaden för Preussen uppgått till omkring 46,000 mark. De årliga utgifterna för registrens förande i ett för allt beräknas till 115,000 mark.

Från öfriga tyska stater upplyses, att kostnaderna, utöfver utgifterna för anskaffande af erforderliga blanketter och skåp, hvilka senare t. ex. för Baden kräft 1,596 m. 82 pf., inskränka sig till post- och telegramporton, hvilkas totalsumma ej låter närmare bestämma sig. Några särskilda arvoden lemnas nemligen i allmänhet ej åt de med registreringen sysselsatte, utan åligger arbetet dem vid sidan af öfriga tjenstegöromål. Inspektionerna vidtagas äfven i sammanhang med andra förrättningar.

Från Bayern meddelas, att de årliga kostnaderna äro »minimala».

Någon svårighet att i registren återfinna straffuppgifterna angående en gifven person har icke visat sig; ej heller har något behof framträdt, att på antropometrisk väg eller annorledes identifiera förbrytare, utan nöjer man sig med upptagande af noggranna personalia. I öfrigt tjena för ändamålet de förefintliga förbrytarealbumen med fotografiporträtt af de gröfre brottslingarne.

I Preussen åligger det, enligt promulgationsförordningen af den 12 Juli 1882, åklagare eller domstol att, så snart någon ställes under tilltal för Verbrechen, Vergehen eller med Haft belagd Uebertretung, från straffregistret infordra utdrag rörande den tilltalade. För andra myn-

digheter än de nyssnämnda finnes icke någon *skyldighet* att i förekommande fall infordra registerutdrag, ehuru sådant allmänt brukas.

I Bayern, Sachsen och Würtemberg är regel att infordra registerutdrag i alla de fall, i hvilka enligt gällande förordningar straffuppgift skall till registret meddelas. I Baden anskaffas gemenligen utdrag vid hvarje Verbrechen och Vergehen; och sådant anses ovilkorligen böra ske i fråga om de brottarter, för hvilka förhöjda straff vid iteration äro bestämda, äfvensom i vissa fall af bettleri.

Någon tidsutdrägt i ransakningen förorsakas i allmänhet icke genom utdragens infordrande. Detta göres nemligen genast vid polisundersökningen, hvarför i de flesta fall utdraget kan vid domstolsförhandlingarnas början företes; och i nödfall anlitas telegrafen. Det egentligen enda fall, då tidsutdrägt orsakas, uppgifves vara, då den tilltalade uppger falskt namn — och detta lär sällan göras af andra än lösdrifvare och internationela förbrytare.

Såsom slutomdöme, grundadt på erfarenheten under den tid inrättningen haft bestånd, uttalas enstämmigt från tysk sida, att institutionen på ett tillfredsställande sätt fyller sitt ändamål och att inga olägenheter i ett eller annat afseende af densamma medförts.

Från Baden påpekas dock såsom ett fel, att tillströmningen af uppgifter är så betydligt mycket större än den utgallring, som på grund af de dömdas uppnådda höga ålder eller inträffade död eger rum. Orsaken härtill är hufvudsakligen att söka i bristen på lämpliga åtgärder, som kunde för de registerförande leda till upplysning om de dömdas timade död.

Enligt hvad ofvan nämnts äro numera för ändamålet åtgärder inom Preussen vidtagna.

I åtskilliga af de tyska staterna eger reguliert utbyte af straffuppgifter med främmande länder rum, t. ex. i Würtemberg med Belgien, Brasilien, Italien, Luxembourg, Schweiz och Spanien, i Baden dessutom med Österrike-Ungern och Frankrike. Särskilda bestämmelser äro i detta afseende gifna, hvilka dock ej torde vara af den betydelse att för desamma här bör redogöras.

Beträffande de länder, som i föreliggande afseende icke kunnat hänföras till någon af ofvanberörda trenne grupper, torde endast följande vara att anföra.

I England,

der återfall i brott medför höjdt straff, ehuru utan lagbestämd skilnad för ett eller flera återfall och med största frihet för domaren vid straffets utmätande, är genom en parlamentsakt af den 11 Augusti 1869 föreskrifvet, att generalregister öfver meddelade brottmålsutslag skola föras, med angifvande af brottslingens namn, förbrytelse m. m. Dylika register finnas under polisens ledning inom särskilda byråer ordnade i London, Dublin och Edinburg.

Äfven hafva polistidningar inrättats.

Till komplettering af de upplysningar, som härigenom kunna vinnas och till identifiering af de tilltalade, bruka förhör inför domstolarna hållas med polistjenstemän, äfvensom med betjente vid straffanstalter, i hvilka de tilltalade kunnat vara intagne.

Ändamålet främjas dessutom genom samlingar af fotografiporträtt, som vid fängelserna tagas af gröfre förbrytare, och dertill hörande personalbeskrifningar.

I Spanien

har den åklagare eller domstol, som önskar underrättelse om en tilltalads föregående förhållanden, ej annan utväg än att hänvända sig till de civila och judiciela myndigheterna i den tilltalades födelseort med förfrågningar angående honom, hvarefter dessa myndigheter anställa efterforskningar i fängelsernas och polisens arkiv samt lemna den frågande del af de upplysningar, som på sådan väg kunna vinnas.

Belgien, Nederländerna,

Ungern, Grekland, Serbien och Rumänien synas äfvenledes vara i saknad af särskilda anstalter för att underlätta vinnandet af upplysningar angående tilltalades föregående brott och bestraffningar.

Från de utom-europeiska länderna kan ej heller någon förebild i här behandlade afseenden vinnas.

